

At leve med alkoholisme: Nogle forslag for kristne

Duncan Heaster

Forord

Det er på tide at vi konfronterer alkohol i vores samfund. Omkring 14 millioner amerikanere har alkoholproblemer (1); 43% af alle amerikanske familier har et alkoholisk familiemedlem (2). Flere amerikanere er blevet dræbt af alkohol end i alle de krige USA har ført. 10% af arbejdsstyrken i USA er påvirket af alkohol i deres arbejde. Og tallene er mindst dobbelt så høje i Rusland og andre dele af Østeuropa. Hvis en anden sygdom påvirkede en nation så meget som alkoholisme gør, så ville der blive erklæret national undtagelsestilstand. Faktum er, at alkoholisme er et stort og hovedsageligt skjult problem. At vi er dedikerede kristne gør os ikke immune overfor disse problemer. Dette betyder at mange kristne kæmper med at leve sammen med alkoholikere som er dem virkelig kære. Dette studie er skrevet til dem; studiet forsøger ikke at løse alkoholismen i sig selv.

Jeg er på nogle måder fuldstændigt ukvalificeret til at skrive dette studie. Jeg har aldrig været en alkoholiker og jeg har heller aldrig haft problemer med alkohol. Jeg voksede op i et hjem hvor alkohol var tilstede og blev brugt, men det blev aldrig misbrugt. Min kone bruger også alkohol i begrænsede mængder. Jeg har tilbragt mit liv med at bo og prædike i de fattigere samfund i verden, og jeg har boet i ex-USSR det meste af mit voksne liv. Her har vi den højeste forekomst af alkoholmisbrug i verden. I min omgang med folk - hvor jeg altid fokuserer på individet - er problemet alkohol dukket op igen og igen. Jeg føler stærkt den tunge byrde på især den slaviske verden, og her er problemet, mere end alle andre steder, at alkohol er vores største forbandelse. Mere end mange, har jeg set af den skam, smerte og menneskelige skade som forekommer i familier som må leve med dette problem, dog fra en udenforståendes synspunkt. Det var resultatet af dette der førte til at jeg besluttede i 1990 at jeg slet ikke ville drikke alkohol. Jeg havde endda set en masse skade, skabt af at vise overfor alkoholikere hvordan man 'drikker i moderation'. Det har ikke være svært for mig at holde det løfte. Alkoholikere må ikke drikke moderat. De må simpelthen ikke drikke i det hele taget. Overhovedet ikke. Jeg har så mange gode kristne venner som er alkoholikere. Min kærlighedshandling overfor dem, ifølge min samvittighed, har været at sige: 'Se nu her. Du kan leve uden

alkohol. Fuldstændigt. Jeg drikker ikke; overhovedet ikke. Jeg gør det ikke bag din ryg, når du ikke kan se mig, når jeg sidder på ensomme restauranter i vejsiden eller når pigen bringer vinen rundt, ombord på et fly. Jeg lover dig, jeg drikker ikke. Jeg holder med dig. Så overbevis aldrig dig selv, at du kan gøre det 'modereret', ligesom jeg gør. Jeg gør det slet ikke.'. Dette er min personlige forståelse af Pauls ord om at ikke gøre ting som ikke volder os samvittighedskvaler, men som får andre til at snuble. Hans ræsonnement i Romerbrevet og Korinterne ser ud til at være, at vi ikke bør gøre ting, privat som offentligt, som kan stimulere en troende til at gå tilbage til tidligere syndige vaner. I det første århundrede, var det afgudsdyrkeri, etc. For os, eller i det mindste for mig med mit liv i Østeuropa, er det alkohol. Så det er bedre at ikke gøre noget som kan opfordre en troende, "for hvem Kristus døde", at gå tilbage på dette område. Og det er også mit syn på det gammeltestamentlige bud at ikke sætte en fælde foran den blinde- altså, gør ikke ting der kan føre andre til et fald. Det kræver "venlighed...uforfalsket kærlighed" at 'give ingen grund til at snuble til andre i alle ting' (2 Kor. 6:3,4). Selv til mit bryllup var jeg den eneste der ikke drak alkohol- end ikke et stenk for at fejre. Jeg siger ikke dette for at blære mig. Det har slet ikke været et offer for mig. Jeg argumenterer ikke for fuldstændig afholdenhed, selvom det er mit eget personlige standpunkt (3). Jeg fortæller dig om det, fordi jeg ved at mange af mine alkohol-berørte venner (og deres familier) vil læse disse ord, og andre ligeledes. Og jeg ønsker at minde dig om hvor jeg kommer fra. Dette studie er dog ikke så meget for alkoholikere som for deres familier og venner. Jeg ønsker specielt, at du forstår, at jeg har set, at jeg har set...de omstændigheder du er i. Og ligesom dig, så har jeg omsorg, og dette er hvorfor jeg ikke har smagt alkohol overhovedet i 14 år [undtaget altervin], og har lavet dette studie med hyppig brug af bøn.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed til de mange brødre og søstre fra forskellige lande og baggrunde som har givet store bidrag til revisionen af dette manuskript, og som løfter tragedien alkoholisme op i dyb bøn. Specielt er jeg taknemmelig til Dr. Bob Korbela, Dr. Roy Boyd, hr. Bruce Parker og fru Lindsey Mason for deres omfangsrige arbejde på dette dokument.

Jeg beder for jer, mine læsere, hver eneste dag. Kontakt mig gerne.

Duncan Heaster, PO Box 90, Riga 1007, LATVIA info@carelinks.net

1. At forstå alkoholikeren

1.1 Introduktion

Alt for ofte fokuserer vi blot på problemets symptomer. Din kone drikker. Så der er ingen der kigger efter børnene, der er problemer med pengene, det er pinligt, hun er fokuseret på flasken, ikke på dig, eller noget helt andet... Men for at redde hende bliver manden nødt til at forsøge at forstå hende. Ikke nødvendigvis for at forstå hvorfor hun er en alkoholiker- det kan end ikke de fineste psykoterapeuter forstå, og Skriften er stort set tavs om emnet. Men forstå hvad hun går igennem som alkoholiker.

1.2 Benægtelse

Benægtelse er nøglen til alkoholisme. Det er altid en sygdom som du ikke erkender, eller ikke vil erkende, at du har. Benægtelse er et almindeligt menneskeligt svar på ulykke: derfor benægter mange mennesker symptomerne og sygdommen uanset grunden. På den lange vej som alkoholikeren tager imod mental, psykisk og moralsk forfald, er den første ting der forsvinder normalt ærligheden. I starten er der små løgne. Og allerførst de løgne som alkoholikeren giver sig selv:

Jeg har kun drukket to... Jeg har ikke drukket i en uge... Jeg drikker ikke så meget som... [Tom, Jose, Sergei, Svetlana, Sarah...]

Dette udvikler sig så til at alkoholikeren lyver overfor dem der omgiver ham. Ethvert forsøg på at snakke med ham om emnet bliver afvist eller nægtet at tale om. Synd bliver ikke anerkendt. Med det samme er vi oppe imod et moralsk problem. At lyve er en synd, i denne sammenhæng. Og som vi ved så godt fra Skriften, det ikke-genfødte hjerte er bedragerisk (Jer. 17:9). 'Djævelen', i vores egen tale til os selv, er en bedrager; vi bedrager os selv til at synde. Sjældent hærder vi os selv i oprør imod Gud og Hans veje. Vi retfærdiggør vores handlinger, fortællende os selv at vi er et specielt tilfælde, at i vores tilfælde er vores opførsel berettiget. Alkoholisme begynder således med løgne, til en selv, til Gud, og sidenhen til andre. Alkoholikeren havner i en tilstand af et levende spindelvæv af løgne, delvist fordi dem omkring ham ofte ender op med at støtte ham. De lyver om hvor meget han drikker, de dækker for ham, laver undskyldninger. Dette betyder ikke at dem omkring ham er skyldige. De er blevet fanget af frøsyndromet- en frø vil hoppe ud af kogende vand, hvis smidt i det. Men, hvis frøen bliver sat i koldt vand som så langsomt varmes op til det koger, så vil frøen blive i det kogende vand selvom vandet ødelægger frøen. De ædru medlemmer af alkoholikerens støttegruppe bliver nødt til at erkende, at sådan er situationen. Virkeligheden skal konfronteres hvis der skal gøres fremskridt og opnås en tilbagevenden til normalt liv, eller i det mindste liv som Gud ville det. Dog er en speciel fare ved sygdommen alkoholisme, at den knokler for at ikke lade virkeligheden blande sig i de problemer som den forårsager.

Alkoholikeren vil fokusere på detaljer- "Jeg spiste ikke børnenes mad som du beskyldte mig for...Det gjorde jeg virkelig ikke...du har stadigvæk nogle penge i din pung...Jeg drak øl, ikke vodka..."; dog er dette blot en måde at undgå at kigge på det skrækkelige store billede, og på at flygte fra virkeligheden. 'At nå frem til sandheden', i den bredere betydning af udtrykket, er hvad helbredelse drejer sig om. Alkoholisme er en sygdom i sjælen, et nedbrud af personligheden; helbredelsen er en gendannelse af personligheden i Guds billede.

Løgnene spreder sig i takt med sygdommen, og flere og flere mennesker bliver trukket ind i spindelvævet af usandheder. Dette er hvorfor alkoholisme er den alvorlige synd, som Bibelen angiver den som. Fordi usandhed og bedrag er lige netop det modsatte af den tankegang som Faderen søger. Han ser lige igennem os og vi burde være gennemsigtige foran Ham, hvis vi tror dette. Alkoholikeren lægger altid rænker for at sikre sig, at pengene og alkoholen vil være til rådighed, og at der vil være tiderne og stederne til at blive fuld. Løgne skjuler rænkerne, hvorefter flere løgne påkræves for at gøre disse løgne acceptable. Den løgnagtige livsstil fører ofte til, at de lyver om ting som de end ikke behøver lyve om- det bliver kronisk. Det er hele denne perifære opførsel som skal rettes, når alkoholikeren helbredes- det er ikke blot et spørgsmål om at indtage alkohol og stoppe indtagelsen af alkohol.

En klassisk fejl, iblandt dem der bekymrer sig om alkoholikeren, er at afpresse et løfte om at aldrig drikke igen. Alkoholisme handler om selvbedrag, løgne, gentagne fiaskoer. Det er en del af alkoholisme, at alkoholikeren ikke holder sådanne løfter. Indtil han kommer over benægtelsesstadiet. Yderligere gælder at følgen af det brudte løfte er, at det styrker alkoholikerens skyldfølelse og selvhad; disse er grundlæggende årsager til at han eller hun drikker i det hele taget. Det forstørret blot problemet.

Alkoholisme er svært at forklare ud fra "hvorfor" det sker. Vi kan ikke se årsagerne. Alligvel er vi normalt bedre udrustede til at løse problemer, hvis vi ved "hvorfor" det skete. 'Mysteriet' bag alkoholisme er en af faktorerne som gør det svært at acceptere, at man har denne sygdom. Dette skal måske påpeges kærligt overfor alkoholikeren. På et niveau bliver vi nødt til at glemme 'hvorfor'. På et andet niveau, hvis årsagerne til alkoholismen i det mindste er delvist kendte, såsom uløst misbrug i barndommen, behøver disse også at blive håndteret samtidigt med alkoholismen -- ellers, hvor alkoholmisbrug bliver brugt som en løsning, kunne det simpelthen blive erstattet af en anden mekanisme, en som er lige så ødelæggende. Men virkeligheden er, at alkoholikeren er en alkoholiker. At acceptere det uforklarlige med det samme, kaster

alkoholikeren ind i tro på Gud, den vage 'højre magt' som Alcoholics Anonymous taler om i deres '12 trin'. Alkoholismens mysterie tvinger en til at vende sig til Gud; det uforklarlige må simpelthen accepteres. Dette er helt sikkert hvorfor den ateistiske psykiater Carl Jung indrømmede at være ude af stand til at behandle alkoholisme. Den kan ikke helbredes af hverken medicin eller psykologi. Erfaringen af at kæmpe med synden / sygdommen lærer, at i sandhed "mennesket ikke bestemmer sin vej; det står ikke i den vandrendes magt at gøre sine skridt faste" (Jer. 10:23). Og dette forklarer hvorfor selv ikke-troende alkoholikere ser ud til at have en forstørret spirituel forståelse i deres besværligheder. Vi bliver nødt til at udnytte Guds sandhed i opgaven med at tage disse kæmpende mænd og kvinder opad og dybere i deres forvirrede fornemmelse for Gud og Hans sandhed.

Som en slutbemærkning- husk at alkoholisme ikke kender grænser. Den har påvirket præsident til bonde i Rusland [og alle trin indimellem]. Der er en stereotyp, at flere mænd end kvinder bliver ramt, men dette bliver mindre og mindre sandt selv i Rusland. I USA er omkring 50% af alkoholikerne kvinder. Og det er blevet observeret, at fordi kvinder udsættes for et større socialt sår end mænd, er det langt sværere for kvinder end for mænd at slippe fri af 'benægtelsesfasen'. Deres familier bliver nødt til at være opmærksomme på dette faktum.

Nærstudie Følgerne af at tro, at Gud ser og ved alt

Ingen hemmelige synder

Job vidste dette, og derfor kommenterede han, at det er umuligt, at han f. eks. ville længes efter en kvinde, hvis han virkelig troede (som han hævdede at han gjorde) at Gud er altvidende. "Hvorfor så skulle jeg tænke på en tjenestepige [som hans venner antydede at han havde gjort]? Ser han [Gud] ikke mine veje og tæller alle mine trin?" (Job 31:4). På samme måde blev Gud nødt til at påminde Israel: "Hvem kan skjule sig på steder hvor jeg ikke kan få øje på ham? siger Herren. Er det ikke mig, der fylder både himmel og jord? siger Herren." (Jer. 23:24). Sammenhængen beder folk om at stoppe deres synder. Vi burde knokle for at komme i Riget, fordi Gud kender absolut hver eneste af vores tanker and handlinger og vil til sidst dømme dem (Heb. 4:11-13). Bjergprædikenen er virkelig baseret på, at omsætte den viden, at Gud ser og ved alt til daglig praksis. Vores tanker er identiske med vores handlinger; og alligevel tænker vi ofte, at det faktum, at vi er smarte nok til, at ikke udtrykke dem i handlinger på en eller anden måde, er en

mindre fiasko. Og alligevel ser Gud vores tanker langt væk fra. Erkendelsen af dette vil hjælpe os til, at undgå den største fare i det religiøse liv: at have en ydre spiritualitet når vi indeni er døde. Fred Barling bemærkede: "Gud elsker den mand der er ægte hele vejen igennem; en i hvem "udenpå" og "indeni" er det samme; en hvis fremtrædende filosofi er "Du, Gud, ser mig"". Bemærk hvordan Herren Jesus åbner hvert eneste af sine breve til kirkerne med rubrikken: "Jeg ved..."; Hans altviden om Hans folk regnes for at motivere den rette opførsel. Han kritik af disse kirker antyder at de ikke værdsatte det faktum at Han kendte dem og deres veje. Hannah tænkte over Guds altviden; og på dette grundlag bød hun Peninah at ikke være stolt og ikke bruge hårde ord imod hende, netop på grund af dette: "Hold op med jeres store ord, fræk tale må ikke udgå af jeres mund, for Herren er en Gud, der ved alt, af ham prøves hver en gerning." her og nu, fordi Han ser og ved alt (1. Sam. 2:3).

Det hebræiske sprog afspejler visse virkeligheder om Guds veje. Det almindelige hebræiske ord for 'at se', specielt når brugt om at Gud 'ser', betyder også at 'at give'. Abraham trøstede Isaac at "Gud vil se selv udse sig [AV 'give'] et offerlam" (1. Mos. 22:8); og således udlægger RVmg. 'Jehovah-Jireh' som betydende 'Herren vil se, eller give' (1. Mos. 22:14). Det samme ord bruges når Saul beder sine tjenere "at give" ham en mand (1 Sam. 16:17). Da Hagar sagde "Du er Gud, der ser" (1. Mos. 16:13), udtrykte hun taknemmelighed for Hans gave til hende. I praksis betyder dette, at det faktum at Gud ser og ved alt betyder, at Han kan og vil derfor give os omstændighederne i livet; for Han ser og ved alle ting.

Åbenhed overfor Gud

Det faktum at Gud ser og ved alt betyder, at vi lige så godt kan åbne vores liv op for Ham i bøn og meditation. Jeremiah "afslørede min sag" foran Herren fordi han vidste at Gud "ransager hjerte og nyre" (Jer. 11:20). Dette er måske hvorfor mænd som Jeremiah var en smule 'hårdhændede' med Gud; uanset hvad de følte om Gud, så fortalte de det til Ham. De vidste så godt at Gud kendte deres tanker...der var intet formål i at sige fine ord til Gud i bønner, samtidigt med at de følte hårdere for Ham i deres hjerter. Salmisterne taler til Gud på en langt mere 'hårdhændet' måde end vi gør. De hælder deres følelser ud, deres vrede og deres frustration over deres fjender, deres manglende evne til at forstå hvordan Gud arbejder...og de lader det hele frit. De ser ikke ud til at have reservationer overfor Gud; de taler til Ham som om Han er deres ven og bekendte. David tigger Gud om at 'skaf mig min ret!' (Sl. 35:23), han indvender at han har retten og at han længes efter at Gud dømmer ham. Ligeså gør profeterne, i de indskydelser de

sommetider laver som kommentar til den profeti de lige har udtalt. David ser ofte ud til at have følt "Forbandet være disse folk!", men han hælder dette ud på Gud og beder Ham om at forbande dem. Når vi ligesom David føler, at vores fjender er uretfærdige kan vi:

1. Søge hævn. Men dette er ikke en handlemåde der er os tilladt, bibelsk set.

2. Nægte følelserne af smerte og vrede. Og dog, de kommer frem på en eller anden måde. Og vi slutter os til de millioner af sårede folk i denne verden som 'afreagerer' på en eller anden måde på andre.

3. Eller vi kan gøre som David ser ud til at have gjort. Tage følelserne, fuldstændigt som de er, uden at de hårde kanter er slebet af...til Gud selv. Hælde dem alle ud under bøn og lade Ham ordne problemet. Som kommentar bemærkes at dette passer med moderne psykiatris konklusioner- vi kan ikke undertrykke vores følelser, så vi bliver nødt til at udtrykke dem på en passende måde.

Den sidste mulighed er sådan som jeg udlægger de fordømmende salmer. Disse anfald af følelser blev læst af Gud som bønner. Skribenten af Salme 137, siddende vred og frustreret ved en babylonsk flod, med hans harpe hængende på en pilegren, bliver hånet ("pint" Sl. 137:3 RVmg.) af de sejrende babylonske soldater, der førte ham væk som fange...han føler sig så rasende på dem. Specielt da de prøvede at få ham til at synge en af tempelsangene ("syng for os af Zions sange"). Og hans sind hopper fra smerte til smerte, som en bitter mands sind gør. Han huskede, at da Babylon havde invaderet, hjalp edomitterne ikke deres hebræiske brødre (Obad. 11,12). De havde opmuntret de babylonske soldater til at rive templet ned, ved at sige "Rasér det, rasér det, helt ned til fundamentet". Så i vrede og bitterhed beder denne jøde, i tårer mens han husker Sion, "O datter af Babylon ...lykkelig vil han være som belønner dig som du har tjent os. Lykkelig skal han være som tager og knuser dine børn mod klippen" (Sl. 137:8-9). Gud opfatter disse vrede ord som en bøn og på en eller anden måde vil de blive opfyldt. Fordi disse ord bliver fulgt op i Johannes Åbenbaring 18:8 og angiver hvad der til sidst vil ske med Babylon. Hendes åndelige børn vil blive smidt imod klippen Kristus, stenen fra Daniel 2:44, ved Hans genkomst. Han vil smadre de Babylon- anførte folk der går imod Ham.

Dette gør disse salmer til en udfordring for os, ved det, at de viser hvorledes vores tidligere brødre hældte deres sjæle, deres vrede, deres tvivl og deres frygt, deres glæde og også deres overflod...til guden der hører bønner, til den gud der føler dybt for os, som føler vores følelser, som ser og ved alt i menneskets hjerte, endda endnu

mere igennem vores Herre Jesus Kristus. Og vi må spørge, om vores bønner er af en sådan kvalitet, eller om vi er faldet i middelmådighedens dynd, de samme standard fraser, de samme gamle ord og temaer... og meget værre, kan det være, at vi tror at Gud kun ser og hører de ord vi siger til Ham i formel bøn, og affejer alle vores følelser og tanker? Når vi ser, at Han ser og ved alle ting, lad os så hælde alt hvad der er i os ud foran Ham. Og vi vil opdage at det er vidunderligt terapeutisk, når vi kæmper imod vrede og smerte.

Vores ord

Paul forsikrer to gange sine læsere, at han taler sandheden fordi han taler i Guds åsyn og med Guds tilstedeværelse (2 Kor. 2:17; 12:19). Det faktum at Gud alle vegne er tilstede igennem Hans ånd, altså at Han eksisterer, burde i det mindste få os til at være ærlige. På Dommedag vil det fordømte Israel vide, at Gud hørte hvert eneste af deres ord; men hvis vi accepterer dette faktum nu, vil vi blive påvirket i vores ord allerede nu. Og med vores ord vil vi blive berettiget (Ez. 35:12). Overvejelser om Guds alvidenhed får os til at beundre Hans følsomhed overfor menneskelig opførsel. Hannah fortæller Peninah at han ikke skal tale så stolt fordi "Herren er en vidende gud, handlinger bliver ikke dømt", altså de bliver ikke dømt med det samme, men de vil garanteret blive dømt (1 Sam. 2:3).

Fordi Gud ser og ved alt, må vi erkende at Han erkender de usagte implikationer af vores ord. Jobs angrende ord fra Job 40:5 bliver set af Gud som om Job faktisk fordømmer Gud, fordi antagelsesvist blev de blot sagt som en maske hen over Jobs indre følelser, at Gud havde været uretfærdig overfor Job (Job 40:8). Men når Job bruger grundlæggende de samme ord i Job 42:6, så accepterer Gud dem. Guds evne til at se indtil kernen skal derfor ikke kun påvirke vores ord, men frembringe en ærlighed i vores hjerter, bag de ord vi bruger.

Opmærksom på Gud

Der er måske en formålstjenlig flertydighed i den hebræiske tekst i Es. 44:22: "O Israel du bliver aldrig glemt af mig" bliver udtrykt i RVmg: "du skulle aldrig glemme mig". Det faktum at Gud aldrig glemmer os, burde være en inspiration til at ikke glemme Ham i den daglige gænge. At opføre sig som om Gud ikke ser alle vores gerninger er effektivt at benægte Hans eksistens. Babylon reagerede som hun gjorde fordi hun ræsonnerede at "Ingen ser mig...Jeg er, og der er ingen udover mig" (Es. 47:10). De overtog selv Guds sprog, de troede sig Gud, ved at de troede at deres gerninger ikke blev set af en højere magt. Og vi har alle en forfærdelig, skræmmende tendens til at gøre dette.

1.3 Alkoholisme: Nogle medicinske aspekter

Alkoholisme fører ind i en ond nedadgående spiral, ligesom nydelse af enhver synd gør. Det gør een både mentalt og fysisk selvødelæggende. Leveren omdanner alkohol men bliver selv skadet i processen, så en druktur kan medføre dårligdom og død pga. hvad der faktisk er en akut leverbetændelse. Langtidigt misbrug af alkohol i store mængder medfører en skrumpning af leveren- den bliver arret og udvikler udvækster, som muligvis fører til kræft. Alkoholikerens svage helbred fører så til yderligere depression og håbløshed, og derfor mere drikkeri. Alkohol går direkte i blodstrømmen med det samme og går derefter til hjernen hvor det påvirker hjernebarken- det sted i hjernen der har med hukommelse, følelser, samvittighed og dømmekraft at gøre. Med det samme ser vi det moralske problem der er i alkoholisme og i at være fuld. Alkohol hæmmer, så du bliver nødt til at være opmærksom på, at det skaber mange andre problemer i alkoholikerens liv, når denne drikker jævnligt i store mængder. Fordi det hæmmer, kommer alkoholikeren uværgeligt ud i problemer før eller siden- impotens og besvær med at opnå orgasme. En alkohol-beskadiget lever vil også medføre hormonændringer. Testeron bliver ikke længere nedbrudt af leveren som det skulle blive; og dette kan medføre et fald på 50 procent af det mandlige hormon. Testiklerne bliver mindre. For kvinder betyder en skadet lever en manglende evne til at i tilstrækkelig grad omdanne estrogen til estradiol, hvilket påvirker vaginal smøring og menstruation. De kvindelige hormoner akkumulerer, hvilket medfører en forstørrelse af brysterne. Mens udebliver også nogle gange som følge af sygdommen. I både mænd og kvinder fører disse betingelser til sterilitet og endda impotens. De medfølgende humørændringer får alkoholikeren til at nogle gange være både fysisk og psykisk misbrugende, på måder som han aldrig ville drømme om når han er ædru. Alkohol er opløselig i både vand og fedt, derfor invaderer det virkeligt nemt nerveceller. Dette er årsagen til at det kan medføre nerveskader og hjernesyndromer. Alkohol skader også på andre måder- sår, tuberkulose og hjerteanfald er nogle af disse skader. "Fordi alkohol indeholder tomme kalorier føler alkoholikeren sig varm og mæt, og ignorerer derfor ordentlig mad. Underernæring følger." (4), og således fortsætter den onde cyklus med at helbredet nedbrydes. Jævnlig og sunde måltider er den eneste måde at hjælpe ham eller hende- selvom dette selvfølgelig ikke fuldstændigt vil hindre leverskrumpning.

1.4 Skam

Enhver alkoholiker udlever virkeligt et liv med fejlede forsøg på at stoppe. Alkoholikeren farer ofte ind og ud af behandlinger 10 gange eller mere- men ofte bliver hver druktur fortrudt og de lover sig selv at det ikke vil ske igen. Dette opbygger en stor følelse af skam og personlige fiasko. De fleste alkoholikere erkender i deres samvittighed at deres opførsel er forkert. Således afviger alkoholikeren ikke blot med en underordnet følelse af skam, men også med en sygdom karakteriseret ved en kropslig allergi og en sindets besættelse. Specielt for kristne alkoholikere, er dette akut. Konflikten mellem deres tro og deres opførsel bliver uudholdelig og en druktur er den nemmeste udvej. En undersøgelse opdagede at "48% af baptisterne brugte alkoholiske drikke. Men det er interessant at bemærke at 18% af disse havnede i [alkoholisme]. Grunden er sandsynligvis skam...fordi de lider af mere skam når de bruger alkohol" (6).

Skammen får alkoholikeren til at føle sig snavset og grim. Uanset hvordan den alkoholiske kvinde smører sig selv til med makeup føler hun stadigvæk sit ansigts udtæretthed. Skammen er del af en ondsindet nedadgående spiral. Alkoholikeren ved at han eller hun har krænket billedet af Gud som de blev skabt i; hvorvidt de kan udtrykke dette eller ej er ikke pointen. På et eller andet bevidsthedsniveau ved de dette- og så meget mere hvis de er kristne.

Et advarende ord

Det er umuligt for nære familiemedlemmer at være hyperkritiske omkring hinanden. En person der kun lejlighedsvis bliver fuld kan blive stemplet som en "alkoholiker" af familie der ikke kan lide vedkommende, hvilket fører dem ind i en nedadgående spiral af skam som til sidst gør, at den grusomme beskyldning "alkoholiker" blive sand. Indikatorer af rigtig alkoholisme, i stedet for en lejlighedsvis fejltagelse, inkluderer disse:

1. At jævnlige drikke alene eller hemmeligt
2. At have fastsatte tider og steder at drikke og blive vred når disse opdages eller der spørges om dem
3. At være ligeglad med hændelser i livet der skulle have en stor betydning
4. At have alkohol adskillige steder, f. eks. i hjemmet, i bilen, i kontoret, i haven

5. At drikke hver drik lynhurtigt
6. At skulle drikke for at få klare tanker
7. At foretrække at drikke fremfor at spise

En speciel indikator der fortæller om en person er alkoholiker i stedet for blot en der drikker for meget lejlighedsvist, er om personen oplever blackouts. Blackouts er perioder med hukommelsestab som kan vare fra et par minutter til en hel aften. Alkoholikeren glemmer virkeligt hvad han gjorde. Med 'blackout' siger jeg ikke at han bliver bevidstløs. Alkoholikeren kan tale og handle normalt, men der bliver intet skrevet i hans hukommelse i løbet af denne periode.

En anden indikator er hvad der sker når personen ikke drikker: "Fingrene og læberne ryster, små trækninger, lidt motorisk rastløshed og nogle gange vrangforestillinger (ikke hallucinationer). Disse symptomer forsvinder med det samme når alkohol indtages"(1).

Notater

(1) Jellinek, The Disease Concept Of Alcoholism (New Haven, USA: College And University Press, 1960) side 145,146.

1.5 Syndens og fristelsens natur

Vi kan her fremdrage den sande kristne forståelse af djævelen. Der er ingen drage eller person derude kaldet djævelen som er ansvarlig for dine fristelser, ingen engel der faldt ned fra den 99. etage, som venter på at ramme dig i et svagt øjeblik. Vi har selv kilden til fristelser indeni vores egen psyke, vores egen snak til os selv, vores eget 'hjerter' som Bibelen kalder det. Og denne kilde af forkerte forslag er den virkelige 'satan' eller modstander. Der er ingenting udefra der kan trænge ind i en person og tilsvine dem- hverken alkohol eller heroin. Synd kommer indefra, "fra menneskets hjerte" (Mark 7:15,21-23). Det menneskelige sind er kamppladsen for den grundlæggende spirituelle kamp.

Synd får i sin natur et greb om menneskets liv. Jo mere synd bliver udøvet, jo stærker bliver dets greb. Du bliver nødt til at have erfaret dette selv. Du begår en synd for den første gang. Du bliver dybt chokeret over dig selv og angrer lynhurtigt overfor Herren. Den næste gang du gør det, er følelsen af chock og samvittighedsnag langt mindre. Hvis du gør det igen og igen og igen...så bliver det en naturlig væremåde og samvittigheden bliver

stort set følelsesløs. Med alkoholisme og narkotikamisbrug, bliver dette faktum udtrykt fysisk. Den afhængige behøver mere og mere alkohol. Det er en tiltagende sygdom, ligesom det selv er tiltagende. Kroppens alkoholiske metabolisme ændrer sig, ligesom det åndelige makeup bliver følelseløst, i benægtelse, og kræver mere og mere tilfredsstillelse af kødet. Jeg ser en lighed med homoseksualitet. Ingen bliver født bøsse. Alligevel får den homoseksuelle, ved at jævnlige begå synden homoseksualitet, en psykologi, og muligvis endda en neurologisk ændring, som får tiltrækningen til det samme køn til at være 'naturlig'. Men det er syndigt uanset hvad. De har også brug for hjælp, at blive konfronteret med Guds ord, som bringer dem ud af deres benægtelse, og kærlig støtte til at ændre sig.

Alkoholisme: Indbegrebet af synd?

Den velkendte rusjetur ind i alkoholisme, som hvert eneste samfund har oplevet i nogle af dets medlemmer, er måske essensen af synd. Vin er et symbol på adskillige ting, men i den sidste bog i Bibelen ser det ud til at være et definitivt symbol på ondt (Åb. 14:8,10; 16:19; 17:2; 18:3). For en alkoholiker, "den ender med at bide som en slange, spy gift som en hugorm" (Ordsp. 23:29-32). Slangen er essensen af synd; og dette er hvad alkoholisme er, siger Solomon. Slangens listighed bliver afsløret ved den måde som alkoholikeren manipulerer alle ting for at opnå hans mål at blive fuld. Vin og drukkenskab bruges som billeder på Guds dom (Jer. 13:9-14; 48:26). Måske dette er fordi fuldskab af sig selv bliver straffen-personen bliver fysisk og mentalt en alkoholiker, fordi dette er Guds bekræftigelse af dem i deres synder. På samme måde sender Gud et stærkt selvbedrag hvis en person vidende afviser Bibelens sandhed, således at de ikke kan finde den rette vej (2 Thess. 2:10)

At fejlcitere Skriften

Historien om Herrens fristelser i vildnisset giver indsigt ind i hvordan menneskets sinds 'satan' virker. Vi kan endda citere Skriften til os selv for at retfærdiggøre synd. I diskussion med kristne alkoholikere, hvis de er ærlige, er det sandsynligt, at der vil være en indrømmelse af, at have misbrugt bibelske tekster for, at retfærdiggøre deres druk. Hvis diskussion, som du deltager i, fører til en diskussion af hvordan Bibelen taler positivt om vin, kan de følgende punkter være en hjælp:

- På de bibelske tider fandtes alkoholiske drikke i en anden sammenhæng end hvad de gør i dag. Destillationsteknikker var temmeligt begrænsede; der var ingen køleskabe, porefyldte sække blev brugt, hvilket tillod luft at få kontakt med den gærende vin, og proppe var sjældent lufttætte. Alkohol kan kun blive destillileret til

en hvis styrke under 'uluftige' betingelser, altså hvor ingen luft har adgang til væsken. Det er blevet anslået at intet kunne gæres til over 10% alkohol uden at det blev til eddike. De fleste alkoholiske drikke havde sandsynligvis en styrke på omkring 2% alkohol (7). Vin blev ofte lavet ved at koge 'vinen'- hvilket får alkoholen til at fordampe- og ved at tilsætte vand til vinen, for at lave vinen hjertelig. Vin var derfor en behagelig drik men kun virkeligt stort forbrug kunne medføre misbrug. Vin var heller ikke tilgængeligt i store mængder- når vinen slap op i Kanaan, var der et virkeligt stort problem med at skaffe mere. Vin var en hytteindustri. Selvom vin var alkoholisk, så var de generelt svage sammenlignet med moderne vine med 20% alkohol indhold, og spiritusser som vodka med 40% eller mere alkohol.

- Virkningen af vin bliver brugt i nogle Bibelpassager som et billede eller en illustration / billede i ord; men dette berettiger ikke fuldskab.

- Sl. 104:14,15 taler om velsignelsen af "vin der giver mennesker glæde". Denne sætning, og dem omkring den, taler ikke om afgrøders virkning på folk, men derimod om den virkning en god høst har på de som samler høstens følelser.

1.6 Den alkoholiske familie

Alkoholisme er en sygdom som ikke kun påvirker alkoholikeren. I de fleste tilfælde lever alkoholikeren i en familie, og en eller flere personer i den familie hjælper ham eller hende. De lyver for ham [jeg vil kalde alkoholikeren 'ham' og hjælperen for 'hende' for at gøre tingene nemmere at forstå, men det er bestemt ikke det almindelige tilfælde]. De andre familiemedlemmer lærer, at tilpasse sig situationen på deres egne måder. Hele familien bliver fanget i benægtelsen og løgnene, liv med hemmeligheder og bedrag. Nogle gange benægter de at familiens problemer virkeligt skyldes alkohol, og har en tendens til at være usande om i hvilken grad de hjælper alkoholikeren adfærd og 'slipper afsted med det' igen og igen. Selvom det ofte er umuligt, da rådgivning af den enkelte alkoholiker ofte ikke er nok- hele familien behøver rådgivning. Sharon Wegscheider har klart forklaret hvordan alkoholikeren følelser bliver overført til familiemedlemmerne, igennem deres forkerte reaktion på hans manipulatoriske adfærd.

Alkoholikerens				følelse
Alkoholikerens				adfærd
Alkoholikerens	familiemedlemmers			følelser

Skam, had til sig selv

Selvretfærdighed, Skam,	had	til	sig	bebrejdelser selv
Frygt Aggression, Frygt				vrede
Hjælpeløshed Kontrol Hjælpeløshed		over		andre
Smerte Misbrug Smerte				
Ensomhed, Afvisning Ensomhed,				afvisning afvisning
Lav Storslåethed, Lav selvtillid				selvtillid kritiklyst

Fordi alkoholisme på denne måde er en sygdom som påvirker hele familien, har det en tendens til at genopstå selv efter at alkoholikeren er død. Dette er min forklaring på hvorfor alkoholisme ser ud til at gentage sig igennem generationerne i nogle familier. Dette har intet at gøre med gener- et alkoholisk gen er aldrig blevet fundet. Det er om at en families dysfunktion påvirker den næste generation.

De forskellige familiemedlemmer vil reagere forskelligt på alkoholikeren, medens de deler de samme grundlæggende følelser som forklaret ovenfor. Og alligevel har familien svært ved at udtrykke deres virkelige følelser; de lærer snart at spontante følelsesudtryk medfører problemer, og derfor viser de ikke spontant deres følelser. Og selvfølgelig forbliver de ude af kontakt, ikke kun med deres egne følelser, men også med resten af familienetværket. Vi forsøger at vise, til de involverede mennesker, at kærlighed, frihed, risiko, valg, overgivelse til Gud og Hans Søn... skal være vores sande håb. Ikke success, penge, magt, velbehag, fastholden af gamle fortrædelser. At vise vores følelser og vores egentlige natur er selvfølgelig at tage en chance...men alkoholiske familier har kun valget at tage denne chance eller at gå itu. Det var Einstein som sagde: "Når du begynder at leve dit liv efter dine egne valg, får du egentligt et helt nyt liv.". Det kan være en hjælp i terapi at få familien til at spille hinanden i rollespil. Dette er en virkelig stærk

og lærerig oplevelse for dem...selvom problemet normalt er at få familien til at gå i terapi sammen. Nogle medlemmer vil anse sig selv som helten / heltinden, meget roste af folk udenfor familien, følende at familien afhænger af dem alene...andre bliver syndebukken, eller udvikler en stærk humor, med konstante jokes, mangel på alvor...andre trækker sig ind i dem selv, bruger deres tid på computerspil, på Internettet, afhængighed af studier eller kemisk afhængighed, inklusiv alkohol. Tilbagetrækningen indeni en selv, at være en 'tabt person', kan ofte ses i børn der er født efter at forælderen blev alkoholiker. De blev født uden at opleve den tidlige del af plottet; de blev født ind i en situation hvor benægtelse og alle de andre alkoholiker-familie følelser var allerede indført som norm, og forvirret fik de deres rolle i skuespillet. Igen og igen bliver jeg nødt til at bemærke...at indre ensomhed, tilbagetrækningen fra verden, isolationen fra andre er frugtbar jordbund for at udvikle personlig spiritualitet. Den alkoholiske familie venter bare på at Kristus kommer. Men så mange snubler ved det andet af de 12 trin: "At tro at en magt større end os selv kan gengive os mental sundhed.". Desværre forveksler folk deres behov for Kristus med deres erindringer om og opfattelser af religion; så de ofte forveksler spiritualitet med at blot gå i kirke. Religion og kirker har så ofte givet dem de samme følelser af skyld, smerte, skam, bedrag, vrede etc. som de bliver nødt til at slippe fri af. Alt for ofte er hvad der anses for kristendom blot tvangsopførsel, hvor det sande kald fra Kristus er at omfavne den ultimative frihed til at vælge...Hvilket er hvorfor jeg foreslår folk at lære nådens evangelium og at blive døbt ind i Herren Jesus fremfor at 'få religion' på en mere formel måde.

Uanset hvilken rolle familiemedlemmer påtager sig, så begynder de at se disse roller som grundlæggende for overlevelse, og de efterlever disse roller med den samme benægtelse, tvang og selvbedrag som karakteriserer alkoholikeren. Det nærmeste familiemedlems rolle, altså hustruens rolle, er ofte udslagsgivende. Hun bliver nødt til at være både fader og moder til familien, hun bliver nødt til at tage ansvaret for finanserne og indkøbene, hun tager ansvar for familiens anliggender, og hun skælder ofte alkoholikeren ud samtidigt med at hun hjælper ham til at fortsætte. Hun lever i konstant frygt for hvad fremtiden kan bringe [vil alkoholikeren miste hans job, vil familien overleve, vil han fysisk skade børnene eller hende selv imens han er fuld...]. Og mest af alt bliver hjælperen karakteriseret af vrede og en manglende evne til at udtrykke sine egne følelser. Overlevelse bliver den eneste værdi, det eneste mål. Myriaden af ting som hun skjult gør for den lidende familie bliver ofte set af hende som en retskaffenhed, en dyd som er sin egen belønning. At imødekomme andres behov til egen skade er den klassiske indgang til at blive udbrændt. Den nådesbaserede troende ved at arbejde ikke kan frelse...det er en accept af Guds

gratis gave som fjerner al værdsættelse af vores eget hårde arbejde.

Hvis hun er kristen tager hun måske tilflugt i håbet at Gud på en eller anden måde vil lave et mirakel og ændre tingene. Alligvel er dette ofte blot en undskyldning for at ikke stå inde for hendes rolle som hjælper. Vi har her skrevet ud fra den antagelse at alkoholikeren er en mand og en ægtefælle. Ofte er dette ikke tilfældet. I tilfældet med et alkoholisk eller stofmisbrugende barn vil forælderen føle selvanklage og skam- fordi samfundet anser normalt forældrene for ansvarlige for deres børn. Alle de følelser vi har diskuteret kan blive forandret ved at acceptere nåden; og ved at tillade Bibelen at dømme os rigtig skyld for vores faktiske synder og frigøre os fra al den falske skyld som samfundet og alkoholikeren pålægger os. Og dog er hele alkoholproblemet så besættende at familiemedlemmerne, specielt hjælperen, ikke kan finde tid og energi til at udvikle deres sociale, mentale og spirituelle potentialer. Et godt solidt råd til sådanne mennesker er, at opfordre dem til at læse Bibelen jævnlige, endda studere den, personlig bøn, og selvfølgelig verdslige studier, og større social interaktion f. eks. i kirkesammenhæng. Alle disse ting vil hjælpe til at frigøre dem fra det spind af kontrol og besættelse som alkoholikeren har trukket dem ind i. Og mest af alt burde de give hjælperen motivation og evne til at selv gå til rådgivning. Alkoholikeren ham selv er normalt så selvoptaget, så begravet i benægtelse og selvbedrag, at han sjældent søger hjælp alene. Han behøver, desperat, at hans familie hjælper ham hele vejen ind til rådgiveren. Familiemedlemmerne, specielt dem der er alkoholikerens hjælpere, bliver nødt til at erkende deres hjælpeløshed. Dem som er vokset op med en teologi baseret på rigtige handlinger finder dette virkelig svært. Det er så svært for familien at acceptere at de har et medansvar for alkoholikerens problem. Vreden, selvretfærdigheden og selvmedlidenheden som hjælperen og andre familiemedlemmer føler, er ofte en af de største forhindringer imod at helbrede den alkoholiske familie; og alligevel er disse netop de karakteristika som Guds Ånd, igennem Hans ord, kan fjerne og erstatte.

Det sker ofte at en alkoholiker stopper med at drikke, men han skifter så bare fra en afhængighed til en anden, alt fra gambling til aggressiv og fanatisk religiøs opførsel, og familiens medlemmer sidder fast i de roller som hans afhængige opførsel kræver. Det er endda blevet sagt, at det at stoppe med at drikke kun er 10% af hele vejen til fuldstændig helbredelse. Det faktum at hele familien er låst fast i deres roller, den drejebog de lever efter, forklarer hvorfor op imod 80% af alkoholikeres partnere gifter sig med alkoholikere igen når deres partner enten ophører med at drikke, dør, eller de bliver skilt. Derfor er målet med rådgivning til

alkoholikere ikke at genskabe familien som den var inden alkoholismen begyndte. Dette er ikke kun umuligt, men det er ikke vejen til sand helbredelse. Når alkoholikeren ophører med at drikke, sætter et helt spektrum af følelser ind- frygt, frygt for at alkoholikeren begynder at drikke igen, frygt for tab af kontrol over familien; smerte og vrede; tab af fokus og tab af roller; fortørnelse over at blive nødt til at åbne rækkerne og byde alkoholikeren velkommen, og give dem respekt og endda autoritet som de nu måske fortjener. Utroligt ofte bliver dette ikke opnået, følelserne kan stadigvæk ikke blive udtrykt, sandhed og gennemsigtighed vokser stadigvæk ikke, og de negative følelser der blev sluppet fri fører til at familiens sammenhold ødelægges. Terapi behøves for at give familiemedlemmerne styrke til at komme i kontakt med hvad de virkelig føler, til at identificere og navngive følelserne, og til at erstatte dem med sunde følelser. Dette er årsagen til at Alcohol Anonymous så rigtigt taler om en 'tør' alkoholiker som en helende alkoholiker i stedet for som en helbredt alkoholiker. Fordi processen med helbredelse og vækst fortsætter resten af livet.

Notes

(1) Sharon Wegscheider, *Another Chance* (Palo Alto, CA: Science & Behaviour Books, 1989) p. 83.

2. At forstå din reaktion

2.1 Introduktion

På samme måde som alkoholikeren ikke kan forstå sig selv, bliver familien og de venner, der også er suget ind i hans eller hendes alkoholisme, også forvirret over alkoholmysteriet. De forstår ikke hvad det er, der sker dem, hvorfor det er sket, hvad deres reaktion bør være. De kæmper indvendigt med spørgsmålet om de personligt er skyldige i hvad der er sket. De er ofte flove og har kun ganske få som de kan betro sig til. Selvforståelse behøves for at se dem selv som en del af et større billede...i stedet for som kvinden der bor i lejlighed 42 i den boligblok der kaldes 98 Nevsky Prospekt...som har en alvorligt alkoholisk mand og ingen penge til regningerne denne måned og intet tøj til børnene og som snart måske mister sit job og som bliver tævet og som og som... Hun bliver nødt til at se sig selv udefra. Vrede over alkoholikeren og situationen er generelt en almindelig egenskab hos dem som lever med alkoholikere. 3. Mos. 19:17 siger "Du må ikke nære had til din broder i dit hjerte, men du skal åbent gå i rette med din landsmand, så du ikke pådrager dig skyld." Implikationen af dette er, at hvis vi ikke har gennemsigtighed til vores landsmænd, hvis vi ikke går i rette med dem åbent og direkte, så vil vi ende op med at hade

dem. At ingenting sige om alkoholikerens nære fører dig blot til at hade dem før eller siden.

Trøst kan findes i en søster som boede sammen med en alkoholiker: "Det er smertefuldt at se alkoholikeren, før 'turen' (som de bliver påvirkede, følelser over det hele men generelt på vej mod bunden, efterhånden som de afskærer sig mere og mere følelsesmæssigt og depressionen rammer), når du kan se den skade de volder sig selv, og bagefter, når følelserne af fiasko, skam, og ulykke rammer dem. Og følelse sig ude af stand til at på det tidspunkt stoppe den nedadgående spiral. Det er smerteligt at overvære den konstante kamp."

2.2 Benægtelse

Lad os begynde med en historie der bruges meget i AA kredse. Der var engang en mor og hendes søn som boede i et rum med en elefant. Elefanten var så stor, at den optog det meste af pladsen, og de bevægede sig rundt mellem dens fødder med besvær. Hver gang telefonen ringede, prustede elefanten så højt at de blev forlegne og ikke kunne høre hvad den anden person sagde. Alle deres penge gik til at fodre elefanten. De var bange for at elefanten en dag ville rejse sig op og bryde igennem loftet til overboen, så overboen ville falde ned til dem. Det var svært at have gæster i hjemmet. Nogle gange sov elefanten og så var tingene sådan omtrent gode nok. Over årene fortalte moderen altid hendes søn: 'Du vover ikke at fortælle nogen om den elefant vi har, OK? Og han erklærede sig entusiastisk enig. Han fortalte ingen om elefanten. Når hans venner kom på besøg mens elefanten sov, så forsøgte han at dække elefanten med tæpper, for at skjule elefanten, og opførte sig som om den ikke var der. Han og hans mor blev besatte af angst over at nogle ville opdage elefanten og synes at de begge var gale. De trak nøje gardinerne for hver aften, hængte telefonen på når elefanten prustede. Deres bekymring over elefanten, frygten for hvad den ville gøre næste gang, fyldte begges liv med bekymringer. Hver eneste af deres beslutninger blev domineret af frygt for elefanten og hvor pinligt det ville være for dem, hvis nogen fandt ud at den var der. Men alle vidste at elefanten var der! Det tog dem virkelig lang tid at forstå dette åbenlyse faktum- alle vidste at de havde en elefant i rummet! Dette er sådan ca. hvordan det er at leve med en alkoholiker. Ingen må vide noget. Det må skjules. Besættelse af alkoholikeren gør familien blind overfor åbenlyse ting, og forstyrrer deres forhold til andre. At leve med alkoholikeren dominerer livene hos dem der lever med ham. Situationen kan ikke fortsætte. Den skader alle involverede. Folk bliver nødt til at konfrontere situationen og gøre en realistisk indsats for at løse problemet. At

anerkende at elefanten er der, stor, fyldig og virkelig, et større problem end du kan løse, er begyndelsen til at løse problemet.

2.3 At hjælpe eller fortsætte?

Alkoholikere har brug for hjælp. Men i denne sammenhæng er hjælp, at gøre noget for en anden, som de ikke kan gøre for sig selv. Mange som lever med alkoholikere bliver så besat af alkoholikeren og af at klare sig igennem livet som alkoholikeren er af sprut. De kommer nemt til at lade deres 'hjælp' være en fortsættelse af alkoholikerens drikkeri.

Følgende spørgsmål kan måske hjælpe med at afgøre forskellen mellem at hjælpe og at gøre en alkoholiker i dit liv i stand til at fortsætte:

1. Har du nogensinde forklaret at alkoholikeren bare ikke følte sig rask, e.g. 'meldt alkoholikeren syg' til hans arbejdsgiver, og dermed have løjet om hans eller hendes symptomer?
2. Har du nogensinde accepteret en del af skylden for hans (eller hendes) drikkeri eller opførsel?
3. Har du undgået at snakke om hans / hendes drikkeri af frygt for hans / hendes reaktion?
4. Har du fået ham / hende løsladt fra fængsel mod kaution eller har du betalt hans / hendes advokatomkostninger?
5. Har du betalt regninger da han / hun skulle have betalt?
6. Har du lånt ham / hende penge?
7. Har du prøvet at drikke med ham / hende i håbet om at styrke forholdet?
8. Har du givet ham / hende "endnu en chance" og yderligere en og yderligere en? I dette tilfælde bliver din troværdighed overfor ham / hende progressivt dårligere og dårligere.
9. Har du truet med at forlade ham eller med at løsgøre dig fra ham på en eller anden måde?
10. Har du færdiggjort et job eller et projekt som alkoholikeren ikke selv færdiggjorde?

Ultimativt er det alle disse ting der tillader alkoholikeren at fortsætte, i stedet for at hjælpe ham eller hende til at stoppe. Dette er årsagen til at det er anslået, at over 90% af alle alkoholikere enten er ansat eller klar til at blive ansat (8). De bliver beskyttet af familie og venner fra at ramme bunden af afgrunden, og således vakler de videre med deres desperate, sandhedsløse eksistens.

Kærlighed beskytter; vi ved det fra 1. Kor. 13. Og ægte kærlighed søger aldrig at ydmyge offentligt. Og alligevel, på den anden side, i kronisk alkoholisme er der ikke noget formål med at skjule det. Som med elefanten i hjemmet, vi fortalte om tidligere, så er hemmeligheden sandsynligvis afsløret alligevel. Du vil selv blive fanget i et tvangsnet af usandhed, i en sådan grad at du bliver påvirket af sygdommen alkoholisme. Vi har fremhævet at en hovedegenskab ved sygdommen er selvbedrag; en del af sygdommen, en essentiel del, er at tro, at du ikke er ramt af sygdommen. De løgne der bliver fremført både offentligt og i alkoholikerens egen indre tale vil før eller siden blive en del af din psyke. For at leve "sandheden" i Kristus, kan vi ikke væve et fortsat spind af løgne og bedrag. Du bliver nødt til at konfrontere alkoholikeren med dette simple faktum. Gud håndterede Israels synd ved at løsgøre sig fra dem- Han blev nødt til at lade dem ramme bunden af afgrunden, også selvom dette gjorde ondt på dem. At blødgøre faldet vil ikke opnå dette. Alkoholikeren bliver ultimativt nødt til at se på sig selv, alene med sin skaber. Et forslag er at lægge en kærlig besked der forklarer hvorfor du forlader alkoholikeren og så tilbringe en nat væk fra hjemmet, når alkoholikeren kommer tilbage fuld. Det bør bemærkes af os alle, at de der bliver nødt til at leve sammen med en alkoholiker ofte behøver lige så meget støtte som alkoholikeren, og er lige så fastlåste som alkoholikeren i en besættelse.

Alkoholikerens familie oplever ofte følelsen af 'han/hun behøver mig'. Men de bliver nødt til at erkende hvad 'behov' virkeligt er. Vi hjælper ikke blot alkoholikeren til at fortsætte ved at skjule dem, men vi nægter dem også deres ansvar ved at gøre dette - muligvis for at fylde et hul indeni os selv (at være behøvet i stedet for at være elsket) som burde blive fyldt af Faderen og Sønnen. Deres virkelige 'behov' skal ikke skjules men heles.

Gud håndterer Hans oprørske folk på en måde der er konsistent og alligevel fremviser de abrupte ændringer i planen som ægte ynde og nåde kræver. Dem som bor sammen med alkoholikere udviser ofte en ustabil opførsel som ikke er konsistent. Det ene minut skriger de af alkoholikeren, truende med alt fra død til skilsmisse; det næste minut redder de næstekærligt alkoholikeren fra følgerne af den seneste duktur, ved at give undskyldninger for

alkoholikeren, etc. De lytter villigt til endnu et løfte om forbedringer og tager det seriøst, på trods af talrige tidligere løfter som er blevet brudt. Dette er ikke måden hvorpå Gud håndterer gentagen synd. Han handler, før eller siden, beslutsomt. Jeg fremhæver at jeg her snakker om hårdnakket alkoholisme, ikke lejlighedsvis fuldskab. Før eller siden løsgør Gud sig, kærligt, fra den hærdede synder. Dette er hvad vi nu vil behandle grundigt.

2.4 Frigørelse

For at bringe alkoholikeren ud af benægtelsen og sidenhen hjælpe dem til sejr, kræves indgriben. På den samme måde som Gud griber ind i vores liv for at bringe os til Ham. Korset sammenlignes med at Gud river hul i himlen og kommer ned. Og alligevel er den radikale indgriben i alkoholikerens liv ofte en spørgsmål om at løsgøre sig fra ham. Ved at gøre dette viser vi den kærlighed som Gud gav os i korset. Han gav ikke sin søn i vrede eller irritation eller fordi Han simpelthen var træt af os. Han gjorde det på en udspekuleret, yderst selvopofrende måde. Og dette er modellen for den kristne familie som bliver nødt til at løsgøre sig fra et alkoholisk familiemedlem.

Alkoholisme er en synd. Lad os være klar over det. Verden har forsøgt at reducere dette simple faktum over de sidste 100 år. Alkoholisme har udviklet sig fra at være en synd til at være en psykologisk lidelse, en sygdom og nu [for nogle] blot en mental lidelse. Det er nok alle disse ting, men det er en synd, uanset hvilke psykologiske lidelser det skaber. At forstå dette vil hjælpe den kristne alkoholiker til at se problemet i et perspektiv som den ikke-troende ikke kan opleve. Men hvordan håndterer Gud vanemæssig synd? Han har fået rigelig erfaring med dette i Hans forhold til Israel, Hans egensindige, hørende folk. Og tragisk nok har Han masser af yderligere erfaring i det pga. os, også. Da Israel blindt solgte dem selv til synd, blev de sammenlignet med alkoholikerefulde og følelsløse overfor deres ansvar overfor deres Gud. Hvordan svarede Gud så? Han sagde ikke 'Nåh, Israel, dette er afslutningen på dig og mig, jeg vil ikke have mere at gøre med jer, forsvind og lad mig aldrig se jer igen'. Smed Gud sit folk væk? Overhovedet ikke (Rom. 11:1,2). Han havde lyst til at ødelægge dem alle og starte forfra (1. Mos. 33,34)- men Han gjorde det aldrig. Ifølge Hosea, følte Han sig som en svigtet elsker, en mand som havde giftet sig med en kvinde der kunne lide at optræde som prostitueret. Og derfor sørgede Han over hvad de foretog sig. Han elskede dem så dybt. Han sendte sine tjenere og derefter Hans søn, for at hente dem tilbage til Ham (Matt. 21:33-38), vidende at de ville dræbe Hans søn. Udtrykkende Faderen, græd Jesus over Jerusalem, oprigtigt ønskende, at de ville vende tilbage til Faderen:

“O Jerusalem, Jerusalem...” (Matt. 22:37). Lignelsen om den ødsle søn taler først og fremmest om Faderen der oprigtigt venter på at egensindige Israel vil vende tilbage til Ham fra deres udflugt ud i den gentile verden.

Yderligere bibelsk materiale vidner om at Gud lagde afstand mellem Ham selv og Israel, frigørende sig fra dem. Han gjorde ikke dette for at de ikke skulle smitte Ham, heller ikke fordi Han var irriteret på dem eller flov over dem. De fortsatte med at gøre Ham forlegen ved at slæbe Hans navn ind i vanære iblandt de gentile. Alligevel tager Hans kærlighed til dem ham udover det. Han udholder skammen pga. sin kærlighed til dem. Og Han vil aldrig nogensinde bryde med Israel. Så, hvorfor har Han så løsgjort sig fra dem? Alene for at gavne dem. Kig på det bibelske bevismateriale:

- Gud forlod Israel for at rense dem; det var en del af den ild der ville rense dem fra deres bundfald (Ez. 22:20-22). Der var et klart formål og hensigt med Hans løsgørelse.

- Gud forlod dem, så deres nøgenhed ville vise deres synder- Han ville ikke længere dække dem i de gentiles øjne (Ez. 23:29).

- Esaja bruger det faktum, at Gud har forladt Israel, som selve grundlaget for hans bøn til dem om, at vende tilbage til Ham (Es. 2:5,6). Han forlod dem, så de kunne vende tilbage til Ham af hele deres hjerte. Men Han var selvfølgelig altid ivrig efter at de skulle vende tilbage.

- Gud fortæller Israel at fordi Han har forladt dem skal de søge Ham (Am. 5:2,4) .

- Gud ville forlade Hans folk indtil de erkendte, at deres problemer skyldtes, at Han ikke var med dem (5. Mos. 31:17).

- I 2. Krønikebog 12:5,6 læser vi hvordan Gud forlod Israel, efterladende dem i Shishaks hånd; men på grund af dette, gjorde de sig underdanige og Han vendte tilbage til dem.

- Han forlod Hezekiah, måske for at vise Hezekiah selv what der var i hans hjerte- for Gud vidste det allerede, fuldstændigt, uden nogen eksperimenteren (2. Krøn. 32:31).

- Neh. 9:28,31 bruger det samme hebræiske ord for forlade / opgive på to måder. “Så du gav dem over i deres fjenders hånd...Men i din barmhjertighed...du svigtede dem ikke”. Gud forlod Israel, men hørte dem da de råbte og kom tilbage til dem; men til sidst forlod Han dem ikke, pga. Hans ynde og nåde. Således føler Zion sig forladt af Gud, men erkender til sidst, at dette aldrig var

tilfældet (Es. 49:14). Det vil så se ud som blot et lille øjeblik at Gud forlod hende (Es. 54:6,7).

Alt dette udgør måske et mønster for os. Det er frygteligt vanskeligt at løsgøre sig fra en alkoholiker, med samme rene motiver som Gud har. Fordi du er blevet skadet, misbrugt, brugt...men her er kærlighed og sand lighed til Gud testet i det ekstreme. Vi bliver måske tvunget til at opgive (adskille), men vi skal være forsigtige, at ALDRIG opgive håbet om at genoprette som en mulighed; for Gud giver på samme vis aldrig op. Der bliver søgt efter det tabte får indtil det bliver fundet. Vi kan ikke helt forlade et familiemedlem tabt i alkoholisme. Men vi kan løsgøre / forlade i en vis grad. Der var plan og formål i Hans løsgørelse; det var ikke blot vrede, irritation og træthed med menneskelig svaghed. Hvis Gud havde fortsat et aktivt forhold til Israel, gennemlevende den evindelige cyklus af synd, dom, svag anger, løfter om at gøre bedre, tilgivelse, synd, dom... så var de virkelige problemer ikke blevet løst. Hans løsrivelse fra dem, efterlader dem alene til, at konfrontere sig selv og finde den rigtige anger som Han søger. Men det er forfærdeligt og tragisk hårdt for Gud, at løsrive sig på denne måde.

Hosea har nogle beskrivelser af Guds hjertekvaler når han gør dette, hvilket jeg finder nogle af Bibelens mest gribende ord: "Skulle jeg kunne prisgive dig, Efraim? Skulle jeg opgive dig, Israel? Skulle jeg prisgive dig som Adma? Skulle jeg gøre dig som Sebojim? Mit hjerte vender sig, medfølelsen vælder op i mig. Jeg vil ikke bruge min glødende vrede, jeg ødelægger ikke Efraim igen, for jeg er Gud, ikke menneske, jeg er hellig iblandt jer. Jeg bringer ikke rædsel." (Hos. 11:8,9). Her kæmper Gud den Almægtige med sig selv. Han har lovet at udøve sin voldsomme vrede imod dem, at ødelægge dem med Sodoms dom, fordi de har været endnu værre. Men Han ville ikke lade Ham selv gøre dette fuldstændigt. Fordi Han elskede dem. Eller igen: "Jeg har forladt mit hus, jeg har vraget min arv; jeg har udleveret min sjæls elskede til hendes fjender" (Jer. 12:7; 2 Kings 21:14; Sl. 78:60). Bemærk at Gud tidligere havde lovet [beskrevet med det samme hebræiske ord] at aldrig forlade / vrage Hans folk (1 Sam. 12:22; Sl. 94:14). Alligevel blev Han drevet til det pga. Israels behov. Så føl dig ikke fanget af tidligere løfter, givet på et tidligere trin i alkoholismen, at altid støtte og fastholde synden. Men selvfølgelig, frigørelse må kun ske som absolut sidste middel.

Du bliver nødt til at frigøre dig fra alkoholikeren, måske endda ved at fysisk forlade dem. Men det vil være hjerteskrærende, uanset hvor vred du er på personen. Gud kender dog din vrede og Han vil være tæt på dig. For Han oplever det samme med Hans vilde børn. Denne frigørelse er nødvendig for dit eget velbefindende ligeså vel

som deres anger. Ellers bliver du afhængig, med en personlighed bundet op i en andens svaghed, i stedet for et uafhængigt barn af Gud der vokser opad som en palme, plantet ved de floder af vand som Guds ord giver (Sl. 1:3). Hvordan du viser frigørelsen bliver vanskeligt og vil afhænge af hvert enkelt tilfælde. Fysisk adskillelse er ikke automatisk, ej heller nødvendigvis, svaret, med mindre alkoholikeren er voldelig overfor dig. Forsøg at vise kærlig uden at vise sympati der bekræftiger alkoholikeren i deres forkerte levevis. Du må aldrig lade vrede være motivet for at frigøre dig, men kun kærlighed. Forklar hvad du gør og hvorfor. Forklar at du ikke længere vil dække over alkoholikeren, ved at give undskyldninger overfor andre. Du vil ikke længere hjælpe alkoholikeren ved at give penge, købe alkohol, ændre planer for at dække over hans eller hendes sandsynlige fuldskab. Forklar at du tjener Gud på andre måder end ved simpelthen at være fuldstændigt omsluttet af alkoholikerens liv. Men trøst dem og sig at frigørelse ikke betyder opgivelse. Du elsker dem. Gud elsker os og vores synder påvirker aldrig vores position foran Ham i Kristus, men påvirker derimod vores faktiske følgeskab med Ham. Forklar til alkoholikeren, at du forsøger at handle oprigtigt på det bibelske grundlag af hvordan Gud behandlede Israel. Forsikr dem at din frigørelse fra dem ikke er din dom over dem. Vi må ikke i vores egne sind tage fejl af tilgivelse og tolerance. Påpeg at du også er en vanemæssig synder på andre måder, og vær forsigtig at ikke føle at du er mere retskaffen end dem, eller har et bedre forhold til Gud end dem, blot fordi dine synder ikke er så synlige. Mind dem om det vers der siger at nogle mænds synder er synlige i forvejen, går forud for dem til dommen [og det gælder alkoholikeren], hvorimod andre synder først vil være synlige på Dommedag (1 Tim. 5:24). Og den sidste kategori, kan du trygt sige fra hjertet, gælder dig. Og du er bekymret over det.

Lad være og lad Gud

Før eller siden skal det være et tilfælde af "Lad være og lad Gud bestemme". Men dette er selvfølgelig ikke det samme som blot at gå væk fra problemet. Jeg forstår den virkelige angst for at alkoholikeren bliver skadet hvis man lader ham være og ikke bliver og 'beskytter' dem fra dem selv. Det er svært at vende sig væk under en duktur når man ved at de uforvarende kan dræbe sig selv. For at endnu engang citere en søster med stor erfaring på dette område: "Det kræver en masse bøn og tillid at tro, at alle ting er i Guds hænder, for at overholde disse grænser". Vi kan ikke endegyldigt ændre ej heller kontrollere andre- også selvom vi alle har en smule af 'Kristus syndromet', med at spille Gud hvorved vi tror at det er [eller burde være] fuldstændigt indenfor vores magt at ændre en anden. Og vi har en tendens til at føle os dårligt tilpas

når vi ikke kan opnå dette. Sand kærlighed "søger ikke sit eget" (1 Kor. 13:5); vores kærlighed til alkoholikeren bliver nødt til at være ren og ikke en del af vores egenkærlighed. Jesus selvtilid blev ikke påvirket af hvor få der virkelig reagerede på Hans arbejde. Han havde en plan, men Han gennemtvang den ikke en eneste gang. Vores grænser bliver nødt til at være fastlagt grundigt, så vi ikke bliver afhængige af den afhængige person, besat af dem i en sådan grad, at det skader vores egen person og vores eget forhold til Gud. Den store udskiftning af rådgivere af alkoholikere viser hvor nemt det er selv for professionelle at fejle i dette. Vi kan ultimativt kun styre os selv og vores egen reaktion i situationen. Prøv at lave en fast rytme for ting i hjemmet. Dette er ikke kun godt for involverede børn men fastlægger også dig som overordnet i en ellers kaotisk situation i hjemmet. Der skal være faste måltider. Der skal være jævnlige bibellæsninger. Sengetid er jævnlig. Disse ting vil ikke blive omgået af alkoholikeren, så vidt du er fysisk i stand til at gennemføre dette. Læs og genlæs Salme 37, bemærkende hvor mange gange vi bliver fortalt "ærgre dig ikke" uanset omstændighederne- på grund af vores eget personlige forhold med Herren og vores personlige håb for det evige liv i Guds Rige. At ærgre sig er en af de grundlæggende egenskaber ved mange familier med alkoholikere.

Når alkoholikeren er blevet taget ud af benægtelsen, er der en række realistiske muligheder åben for dig. Der findes professionelle rådgivere, både kristne og verdslige, og Alcoholics Anonymous har mange afdelinger rundt omkring i verden. Mit råd er simpelthen at prøve at få en kvalificeret kristen, bibel-baseret rådgiver involveret så snart alkoholikeren vil. 'Sygdommen' kan virkelig behandles, med Guds hjælp! Kun 15% af amerikanske alkoholikere indgår i behandling af deres egen fri vilje. Hovedparten kommer i behandling af andre der føler for dem.

Byd vidunderet velkommen

En hovedfaktor i mange folks alkoholisme er det selskab de holder. Alkoholikere ser på en eller anden måde ud til at finde hinanden og hjælpe hinanden til at fortsætte deres selvdestruktion. Det normale mønster er, at alkoholikeren desperat ønsker at stoppe, anerkender problemet, men ikke kan forblive ædru fordi andre bliver jealous over deres fremskridt og lokker dem med mere sprut. Selvom ubevidst, så bliver det livsnødvendigt for alkoholikere at få deres venner til at fortsætte med at drikke. På dette trin behøver alkoholikeren nye venner. Og det er her, at gruppen af familie og venner der tidligere har frigjort sig fra alkoholikeren kan blive udslagsgivende. Det er også tidspunktet hvor broderen under afvæning desperat behøver gode venner indenfor kirken. Lignelsen

om den gode samaritaner afspejler Jesus, den gode samaritaner, der bringer den sårede mand [hver enkelt af os] til en kro hvor Han giver ham ophold indtil Han vender tilbage. Kroen er helt sikkert kirken. Jesu krop, lavet af os i sine mange dele, "forøges af sig selv", den vokser i kærlighed. En kilde til vores styrke og spirituelle dynamik er ubetvivleligt andre indenfor kirken. Dette er årsagen til at åben, støttende kontakt til hinanden er så livsvigtigt.

2.5 Tålmodighed og tilgivelse

Der findes ingen hurtig helbredelse for alkoholisme. At forvente hurtige resultater gør mange familiemedlemmer og venner frustrerede. I sig selv er dette en udfordring til ens tro på Gud, som overfor mennesket udtrykker 'skynd dig aldrig' som Johannes Thomas yndede at sige. "Hvil i Herren og vent tålmodigt på Ham" (Sl. 37:7), sagde David. Dette må være muligt at opnå, uanset hvilken situation vi er i. Alkoholikerens familie har en betydning for hvor stor en skam de tillader offeret at føle. Paul skrev til hans ulydige korintere at han ikke var ude på, at ydmyge dem (1 Kor. 4:14), og alligevel skriver han andre steder "til skam for jer" (1 Kor. 6:15; 15:34). Alkoholikeren skal gives mulighed for at føle skam over sin synd, at de skal skamme sig, og alligevel skal dette ikke gøres på en skadelig måde; de skal erkende at vi ikke er ude på at gøre dem til skamme, selvom vi genkender og erkender deres skam. Alkoholikere har brug for et sted hvorhen de kan vende tilbage uden skadelig skam, efter en duktur, så de kan begynde igen. Dette 'sted' kan være køkkenbordet og en samtale med deres datter eller kone; men 'stedet' må ikke være et sted hvor deres fiasko ligger skjult eller den sande vigtighed af deres opførsel bliver minimeret det mindste. Skam og skyld vil kun fastlåse alkoholikeren i sin situation. Dette 'sted' skal mest af alt være et sted hvor tillid og ærlighed hersker. Du må absolut ikke bryde alkoholikerens tillid ved at sladre om dem til andre, specielt ikke når frustreret. Du vil få brug for din egen støttegruppe, dit eget sted at snakke med andre i samme position (som rådgiver), for eksempel Alcoholics Anonymous. De køkkenkonferencer, eller hvad eller hvor de nu er, bliver nødt til at være realistiske steder hvor alkoholikeren, uden at føle skam, kan finde modet til at igen kigge på sig selv og tage beslutninger endnu engang. De har brug for præcis feedback der giver dem et klart billede af den virkelighed de undgår og skaber. De har brug for at få det forklaret tydeligt til dem: der er en total modsætning mellem deres ord, deres principper og deres handlinger.

Bøn

Bøn er stærk. Bøn ændrer virkeligt ting. Gud er villig til at gøre ting i en 3. parts liv pga. bønner og arbejdet af andre. Derfor tilgav og heledede Herren den paralyserede (Mark 2:5) da Han så hans venners tro. Efter hver samtale med alkoholikeren, før an i en kort bøn. Samuel sagde, at ophøre med at bede for syndige Israel ville være, at synde imod Herren (1 Sam. 12:23). Behovet er i sig selv et opråb til bøn. Det behøver ikke være det grædende råb fra et Moskétårn; alkoholikerens tragiske behov er opråbet til bøn. Alkoholikerens familie - "medalkoholikerne" som de er blevet kaldt - vil møde fristelsen til, at lade bøn blive en rutine og forfalde til at blot gennemgå bevægelserne, uden en ægte tro på at Gud vil høre. Dette er grunden til at rigtig bøn, i Skriften, bliver forestillet som en kamp, en brydekamp både med en selv og med en Fader der kun vil gøre nogle ting hvis der er en tilstrækkelig mængde bønnerøgtelse der stiger op foran Ham. Når vi beder "Dit rige komme" beder vi om, at vores liv bliver styret af Guds vilje, både af os selv og af Ham. Vi beder om, at Han bliver den endegyldige autoritet i vores liv, der leder os i retning af en indgang til det Rige som garanteret vil komme. Vi skal underordne os Guds vilje dagligt igennem bøn.

Alkoholismens dybe desperation, den måde at alkoholisme er et mysterie og ikke løseligt bortset fra, at ty til 'højere magter', er en kraftig motivation for at bede. Du er i samme position som Jeremiah, da han levede mellem et frafaldent Judea som var forbandet med tørke for deres synder: "Hvilken hedensk gud kan give os regn? Hvem udover dig alene, O Herre vores gud, kan gøre sådanne ting som dette? Derfor vil vi vente på at du hjælper os." (Jer. 14:22). Og bøn er fyldt med håb. Håbløshed er selvfølgelig en stor følelse blandt dem som føler for alkoholikerne. Hvis vores egne grænser er sikre, kan vi selv oprigtigt glæde os over det faktiske Håb om evigt liv som venter på os. Men hvis vi har troen, er der også grundlag for at håbe, selv for vores alkoholiske venner. Forestil dig med billeder i dit sind Faderen der ivrigt kigger efter at det ødsle barn vender tilbage; Han havde ikke hørt at han måske kom tilbage. Han ventede og håbede dagligt (Lk. 15:20). Guds håbefuldhed er i virkeligheden en forbløffende inspiration - hvis vi lader den være det. "Herren er nær ved alle, der råber til ham, alle der råber til ham i oprigtighed. Han gør, hvad de, der frygter ham, ønsker, han hører deres råb om hjælp og frelser dem." (Sl. 145:18,19).

Du bør være opmærksom på at Alcoholics Anonymous også har møder for alkoholikernes familier (AIAnon). Og der findes også støttegrupper som opererer blandt kristne, som jeg virkeligt anbefaler.

Nærstudie

Anger og tilgivelse

Det fejlende broderskab

Mattæus 5:48 sætter standarden: "Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!". Med mindre Gud vil tolerere, at vi opnår en lavere standard end Hans egen retskaffenhed som afsløret i Hans ord, vil ingen blive frelst. Hver især forventer vi, at Gud skal tolerere vores manglende evne til at nå denne ultimative standard. I forbindelse med ægteskab, som eksempel, fejler alle troende kristne par i at elske hinanden som Kristus elskede kirken. Som vi dømmes, så vil vi virkelig blive dømt. Skræmmer det os ikke? Vi burde være så forsigtige, at vi viser fuldstændig tolerance overfor dem der ikke når standarden.

Evnen til at betale

Vores fejlende broderskab burde være bundet sammen af vores fælles oplevelse af Guds tilgivelse. Hvad vi skylder Gud kan aldrig blive betalt tilbage. Blot en enkelt synd giver evig død; efter at have syndet kan vi ikke gå tilbage og genleve de minutter, timer, dage eller år hvor synden blev begået. Alt hvad vi kan gøre er, at tro på Guds nåde og tro at Gud vil ophæve de retfærdige følger af den synd. Fordi vi bliver tilgivet skyld som vi aldrig kan betale tilbage, bliver vi bedt om, at gavmildt tilgive vores brødre for deres langt mindre skyld. Det fremgik at den mand som ejede en lille smule var langt bedre til at betale tilbage end ham som ejede meget. Men vores brøders evne til at betale tilbage gælden for deres synder er ikke noget vi skal overveje. Dette er helt sikkert hvad lignelsen lærer os. Folks evne til at angre er ikke en ting som vi skal tage i betragtning. Gud tager ikke i betragtning vores evne til at betale Ham tilbage- fordi vi er simpelthen ude af stand til at gøre dette.

Åbenhjertig tilgivelse

Vi skal tilgive vores brødre som Gud tilgiver os (Ef. 4:32). Gud stryger den åndelige optegnelse af synden, og undlader at bruge den i en ligning der afgør om vi kan blive tilgivet eller ej. Krist tilgav "åbenhjertigt" skyldnerne i lignelsen. Åbenhjertigheden af den tilgivelse foreslår ikke en præcis udregning, før tilgivelsen blev givet. Guds åbenhjertige tilgivelse ses også i Sl. 130:3: "Hvis du, Herre, vogtede på skyld, hvem kunne da bestå, Herre?". Gud "vogter" ikke skyld, som vores kærlighed til vores brødre ikke skal holde rede på deres tidligere synd (1. Kor. 13:5-7). Hvis vi nægter at indgå i fællesskab med folk pga. følgen af tidligere synder som de har angret, så vogter vi skyld. Gud håndterer os ikke på en måde

som er proportional til typen eller mængden af synd vi begår (Sl. 103:7-12).

Du vil nok møde brødre som vil forsøge at overbevise dig, at vi skal gøre forskel på forskellige kategorier af synd, konkluderende at nogle slags synd skal angres offentligt og andre former for synd (f. eks. et vredesudbrud) kan angres privat. Men du må virkelig overveje hvilket bibelsk bevis der er for dette?

Grader af synd?

Peter synes at det var svært at begribe den idé, at graden af synd var urelevant. Men "halvfjerds gange syv" viste hvor langt ude han var. Selv når en broders anger ser menneskeligt umulig ud (den 490. anger på en dag er ret svær at tro på!), skal vi stadigvæk bruge Nådens Pagt for ham. Bemærk at kun verbal anger blev forventet- og Herren sagde at den der tilgav blot skulle acceptere dette, i stedet for at kræve bevis på 'afvisning' på en eller anden fysisk måde. Det græske ord for anger er en sammensætning der betyder 'at tænke anderledes bagefter'. Anger er grundlæggende en forandret holdning. Dette er grunden til at det er svært at dømme om anger findes i hjertet på en anden person. Fordi vores naturer er syndige, lever vi konstant med et behov for og en modtagelse af nåde, hvert eneste sekund af vores liv. Den Nye Pagt bliver ofte omtalt i Det Gamle Testamente som "nåde" og "sandhed". Hvis vi er i den pagt, lever vi vedvarende i gunst/nåde. Nåde er ikke blot en ting vi modtager i de få øjeblikke hvor vi beder for tilgivelse. Det foregår hele tiden. Vi lever i det. Hvis vi værdsatte dette, ville vi ikke se vores tilgivelse af andre som et eller andet vi lejlighedsvis 'giver'; vi vil så give dem nåde konstant, ligesom Gud gør til os.

Nogle ser ud til, at tro at vi kun lejlighedsvis begår synder, og at vi så angrer og modtager nåde. Dette tilsidesætter vores niveau af syndighed, og naturen af pagtforholdet med Gud. Vi er stadig i pagt med Gud selv når vi er midt i vores synder, som Israel indtil pagten blev brudt. På samme måde som fru søster Bloggs er fru Bloggs midt i hendes råbende skænderi med hr. Bloggs. Det er ikke op til os at udstøde andre fra Guds pagt. Alt hvad vi kan gøre er, at insistere på overholdelse af visse grundlæggende doktriner som udgør den pagt. Enhver som afviser doktrinerne som former pagten må blive udvist fra broderskabet, fordi de afviser at acceptere de skruer og bolte som udgør pagten. Men for nogen som er i pagt med Gud, må vi give dem den konstante nådes pagt, ligesom Gud gør med os.

Stram skolelærer?

Gud er ikke den stramme skolelærer med et blødt hjerte der siger: 'Jeg vil lade dig slippe denne gang, men lad mig ikke se dig gøre det igen'. Han ved at Han vil fange os igen, og vi ved det også. Hans nåde er konstant, men hvis vi vil opleve den igen i fremtiden, så skal der være en tilståelse, og en anerkendelse af, at vi lever på Hans nåde. Når vi bliver døbt, træder vi ind i Kristus. Gud anskuer os som om vi er så perfekte som Kristus. Gud tillægger Hans egen retskaffenhed på os igennem Kristus, også selvom vi ikke er perfekte til at adlyde befalinger. Dette er grundlaget for retfærdiggørelse igennem tro, i stedet for lydighed og afvisning af synder. Man kan sige at vi allerede er blevet frelst, alle vores fremtidige synder blev tilgivet os ved dåben. Vi er her og nu i de himmelske steder sammen med Kristus. Som Gud behandler os, således skal vi behandle hinanden; vi bliver også nødt til at kigge på hinanden som om vi er perfekte: "Tilgiv hinanden, ligesom Gud for Kristus skyld har tilgivet jer" (Ef. 4:32). Paul siger ikke at vi skal tilgive hinanden som Kristus tilgiver os. Vores tilgivelse blev givet os ved dåben; syndens magt i vores liv blev overgået af dåben ind i Kristus' død, hvilket ødelagde det onde. Derfor er enhver der er døbt ind i Kristus ikke en tjener af synd, med mindre de forlader Kristus. Selvfølgelig ved vi at vi i praksis vil fortsætte med at synde. Men vores åndelige mand er i Kristus, Gud ser på den side af os, ikke på det onde indeni os. Vi kan ikke ødelægge det onde indeni os- hans destruktion er i døden (Rom. 6:23). At det naturlige menneske ikke kan blive gjort lydige overfor Guds ord (Rom. 8:7; Gal. 5:17-18; Jakob 3:8). Hvad Gud forlanger er en vækst i det åndelige menneske, at vi lever et liv som ved opgørelse viser, at den nye mand er mere fundamentalt 'os' end den gamle mand. Som Gud ivrigt kigger på den nye mand indeni os, sådan skal vi også opfatte den nye mand som vores bror. Bemærk at de uværdige i Mt. 25:42-45 er fordømt for hvad de udelader i stedet for hvad de begår.

Anger: Hvornår og om

Hvis vi planlægger at give tilgivelse for bestemte ting i stedet for at udvise en nådighedens pagt, følger det, at vi så skal være i stand til at vide hvornår en eller anden har angret. Vi bliver nødt til at nøje overveje spørgsmålet: 'Kan vi vide hvornår en eller anden har angret?'. Hvis svaret er 'Ja', så dømmer vi på den udvendige opførsel. Vi siger dermed at vores vurdering af en andens åndelige bestræbelser ultimativt er korrekt. Den mere fornuftige kristne ville sige 'nogle gange'. Men hvis det er sandt, antager vi at vi har et eller andet kriterium for at afgøre om en eller andet har angret. Men hvilket bibelsk bevis er der for at definere disse kriterier krystalklart? Det er derfor vanskeligt at undgå at konkludere: ' Nej, vi ved ikke hvornår en eller anden har angret'. Anger må gå forud for dåben,

faktisk er dåben måske ikke gyldig uden angeren; men hvordan kan vi vide hvornår og om anger faktisk er forekommet i kandidaten? De fleste interviewende brødre accepterer, at de ikke kan vide hvornår eller om kandidaten har angret- og derfor er det sjældent at spørge 'Har du angret?' i samtalen inden dåben. Herrens befaling til at tilgive 490 gange om dagen (Matt. 18:22) lærer os med sikkerhed at vi ikke har en evne til at vurdere oprigtigheden af anger; alt hvad vi kan gøre er, at tilgive.

Anger + Forsagelse = Tilgivelse?

Det bliver ofte argumenteret at: 'Vi kan kun tilgive hvis du angrer og forsager din synd.' Dette lyder ganske komfortabelt når vi har med offentlige synder at gøre. Men, hvis vi gør denne ligning et generelt princip der bestemmer broderskabet, så bliver vi nødt til at anvende det konsistent. Vi ville så kun være 'tilladt' at tilgive en broder hvis vi ser ham forsage sin synd. Hvis dette princip blev anvendt for alle synder, så ville vi have et samfund som ikke kunne "bære over med hinanden i kærlighed" selv i den mindste grad; et samfund hvor alle holder en pistol til sin broders hoved, med mindre der er en afvisning af svagheden.

Kristne har (generelt) aldrig sagt: 'Vi kan ikke tilgive dig med mindre du forsager den opførsel.' til 'synder' såsom lejlighedsvis fuldskab, vrede, gifte par der beslutter sig for at skilles for evigt, og så videre. I stedet har der altid været en ånd af overbærenhed og seen igennem fingrene, som Gud ser igennem fingrene med vores egne mere skjulte fejl. Så hvorfor anvende dette princip af 'Ingen tilgivelse uden forsagelse' på nogle områder af livet og ikke på andre? Vi synder alle, angrer- og fortsætter så med at synde på samme måde igen. Vi kæmper alle imod de samme tilbagevendende fejl- og fejl. Er der virkeligt en så stor forskel mellem offentlige synder og private synder? Vi skal altid afspejle den samme ildhu som Gud til at tålmodigt lokke anger frem. Lukas 15 indeholder to lignelser vedrørende anger, hvor den frelste synder faktisk ikke angrer: det tabte får og den tabte mønt. Herren søger efter dem indtil Han finder dem; ingen af dem angrer faktisk eller søger at komme tilbage til Gud. Mønten er et objekt, den kan ikke angre. Det var faktisk kvindens fejl at den overhovedet blev mistet. Alle disse er helt sikkert eksempler ekstrem overdrivelse- en voldsom overdrivelse for at fastslå en pointe. Det er ikke Herrens fejl at vi strejfer om. Men Han taler som om det er i denne lignelse, for at fastslå pointen at Han så ihærdigt søger at vi kommer tilbage til Ham. På samme måde ligner Jahve sig selv til en værdiløs mand som forlod sin yndige kone Israel i sin ungdom (Es. 54:6). Selvfølgelig må vi bruge vores frie vilje og angre, men Herren ligner os til ting der ikke kan angre og ikke angrer, og alligevel

bliver bragt tilbage til Herrens endeløse søgen og hyrdeagtige omsorg. Sammenlign gerne dette med Peters kommentar, at Herrens ophøjelse havde til henblik at give anger, ikke blot tilgivelse, til Guds folk (ApG. 5:51; 11:18 kap. 2; 2. Tim 2:25). Dette er omfanget af Hans soning for mennesket; ikke kun for at tillade tilgivelse, men for at vise Hans usammenlignelige nåde i endnu større omfang ved at give anger til mennesket. I lyset af dette forbliver det et åbent spørgsmål hvor stor ære vi personligt kan tage for vores anger. Ikke alle tabte syndere vil komme tilbage, men Herren taler som om Han altid vil søge for veje, i hvert enkelt tilfælde, indtil de kommer tilbage. Disse ekstreme overdrivelser tjener alle til at lære os det store omfang af Hans trang til at vinde de tabte tilbage. I lyset af det, hvordan kan vi tillade os at spørge om en broder virkelig angrer eller ej, hvis han siger at han angrer og han viser anger i en eller anden grad?

Imod Gud og menneske

Der er klart en forskel mellem en svag broder der synder imod kirken og imod at synde imod Gud. Lukas 15:18-21 antyder at der er en forskel. Vi forventes at tilgive hinanden som Gud har tilgivet os- men dette betyder ikke, at når vi tilgiver hinanden, så er det på Guds vegne. Hvis det var således, så ville vores beslutninger diktere Gud hvordan Han skal reagere. I stedet må det modsatte være gyldigt- Guds reaktion overfor os skal diktere vores reaktion overfor vores fejlende broder. Det er måske eller måske ikke ultimativt sandt, at Gud kun tilgiver os hvis vi angrer og forsager vores synder. Men der ser ikke ud til at være noget bibelsk bevismateriale der viser, at vores tilgivelse af andre kun skal være på dette grundlag. Vi tilgiver andre på basis af hvordan Han har tilgivet os, og er nådige overfor vores vedvarende fejltagelser. Men grundlaget for Guds tilgivelse af vores brødre er anderledes- det er bygget på personens tro på Kristus blod. Vi spørger ikke vores svage broder om han tror på Golgatas kors inden vi tilgiver ham.

Tilgivelse uden anger?

Den følsomme broder eller søster vil anerkende at vi ofte bliver tilgivet uden at specifikt forsage en synd- og derfor må dette være en egenskab af vores reaktion på andres synder. Følgende er bevis på dette:

- David bad for renselse fra "hemmelige fejl" (Sl. 19:12) - ting som vi ikke specifikt angrer, og som alligevel er syndige i Guds åsyn. Al synd er synd- synd er ikke definerbart i forhold til vores bevidsthed om det (som vidner de mosaiske ofrer pga. ejendomskrænkelse). Hvis vi er uenige i, at vi bliver tilgivet for synder som vi ikke specifikt angrer og forsager, så må vi konkludere at vi faktisk

kender enhver af vores synder; og at blot een eneste uangret synd vil afholde os fra frelsen. Ingen af os har det kendskab til os selv, ej heller den forståelse af Guds retskaffenhed, der tillader os at være sikre på at vi kender hver eneste af vores synder. Det er kun de selvretfærdige som hævder at de har tilstået hver eneste af deres synder. Derfor er vi tvunget til at lægge vores lid på frelse igennem nåde- med en tro at vi vil blive tilgivet for de synder vi begår, som vi ikke selv kan se. Hvis vi selv håber på at blive tilgivet vores synder uden at vi specifikt angre disse, så bør vi ikke gøre det til et princip at kun tilgive vores broder hvis han åbent viser sin anger.

- Faderen gav tilgivelse til den ødsle søn før der var direkte bevis på anger- blot et tegn på generel fortrydelse. Det ser faktisk ud til at det blotte faktum, at sønnen ønskede at vende tilbage til faderens hus var nok til at retfærdiggøre hans velkomst der- og at den fedede kalv blev slagtet.

- Vi må velsigne / tilgive dem som forfølger os (Rom. 12:14; velsignelse og tilgivelse er tæt knyttede i Skriften). Dette skal klart gøres uden at vente på at forfølgeren stopper eller angre.

- Herren så en forbindelse mellem den måde den syndige kvinde kyskede Ham meget på, og den måde hun "elskede meget" (Luk. 7:45-47). Han fortalte så en lignelse om hende og Simon farisæeren. Hans pointe var at de begge skyldte Ham penge og at Han havde tilgivet gælden, men at Han kiggede efter en passende svar fra dem. Der er intet bevis for at Simon havde angret inden han modtog den tilgivelse.

- Vi skal tilgive den person der 'angre' 490 gange om dagen for den samme synd. Tydeligvis var deres anger ikke oprigtig. Alligevel skal vi stadigvæk tilgive.

- Herren bad at soldaterne ville blive tilgivet fordi "de vidste ikke hvad de gjorde". Det faktum at Han bad for deres tilgivelse viser, at de var skyldige i at synde, også selvom de var uvidende derom- og derfor ikke angrede. Hvordan kunne de angre, at korsfæste Jesus mens de faktisk var i gang med at gøre det? De har måske nok fortrydt at gøre hvad de var tvunget til at gøre pga. de omstændigheder de befandt sig i. Dermed vidste Kristus at tilgivelse var mulig uden specifik anger og forsagelse. Svaret 'Men det gælder kun for uvidenhedssynder!' er uden betydning- Kristus attitude afviser stadigt klart den hypotese at tilgivelse kun kan blive givet hvis der er forsagelse af synden.

- Gud tilgiver folk på basis af deres tro på Kristu blod, og tilknytningen dertil i form af dåben; "ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger" (Tit. 3:4-8). Guds grundlag for frelse er ikke

gerninger. Vi skal være forsigtige at vi ikke insisterer på at 'forsage' synder fysisk i en sådan grad at vi prædiker retfærdiggørelse af gerninger. Blot en synd- en hvilken som helst synd- fortjener døden. Ingen mængde forsagelse af den synd kan ændre den sætning. Guds flugtvej er at vi er i Kristus, så Han kigger på os som om vi er Kristus, tillæggende os Kristu perfekte karakter. Derfor er forsagelsen af synd ikke i sig selv grundlaget for frelse; derimod er det troen på Kristus. Selvfølgelig, sand tro viser sig selv i gerninger. Men ingen af os har den grad af tro, som vi burde have, og derfor gør ingen af os den mængde eller type gerninger som vi skulle gøre. At insistere på at en eller anden viser sin tro med specifikke gerninger, f. eks. visse ændringer i deres ægteskabelige status, er at insistere at der er et direkte, definerbart forhold mellem tro og den bestemte type gerninger som den tro fører til. Så strenge er vi ikke ved os selv. Troen og gerningerne, hver enkelt gerninger, er langt fra fuldstændige. At knække brød er helt sikkert en af de største udtryk for tro på Jesu gerning. Alligevel er dette blevet nægtet dem der bekender at være usikre i troen på deres frelser.

- Manden i Matt. 18:26 blev tilgivet hans gæld pga. hans lyst til at betale den tilbage, selvom han ikke kunne betale den. Synd kan, på en måde, aldrig blive betalt tilbage, den kan kun blive dækket til. Og denne mand forventede at afspejle hans erfaring med tilgivelse i hvordan han håndterede sin broder.

- "Synd er overtrædelse af loven". Hver af os, derfor, lever i synd i en hvis grad. Vi kræver renselse fra selve vores natur- som er noget vi ikke kan forsage. En bror ryger måske; han føler måske at hver smøg er en synd, fordi hans samvittighed fordømmer ham. Men dette ændrer ikke hvorvidt vi overser hans svaghed og tolererer ham i broderskabet. Igen, det er inkonsistent at tolerere en bror som indrømmer at han lever et liv som på et punkt er 'syndigt', og alligevel ikke tolerere en broder med et vedvarende åndeligt problem på et andet område. Kan vi bevise at vi forventes at opdage grader af synd i hinanden? Og hvordan kan vi bevise at f. eks. vrede er bedre eller værre end andre former for fejl?

Ud fra ovenstående punkter burde det være indlysende at ligningen 'Tilgivelse = anger + forsagelse' simpelthen er forkert. Det er ikke generelt sandt. Selv hvis dette er sandt for Guds tilgivelse af os, er det så sandt for vores tilgivelse af andre? Og hvor er beviset, at vi skal forbyde broderskab med en vi ikke kan tilgive?

To standarder?

Vi bliver nødt til at anerkende at Guds sætter en ultimativt høj standard, men er villig til at acceptere at vi kun opnår en lavere

standard. Vi overtræder alle Kristu bud dag efter dag og time efter time. Alligevel har vi et fast håb om frelse. Derfor er lydighed overfor buddene ikke det eneste krav til frelse. "Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!" (Matt. 5:48) forbliver uopfyldt af hver eneste af os- når det gælder vores egen lydighed. Det er muligt at overtræde Kristu bud hver dag og alligevel blive frelst. Hvis dette udsagn er falsk, så er frelse kun muligt hvis vi opnår Guds moralske perfektion, hvilket er umuligt.

Hvis ulydighed overfor Kristu bud er tolerabelt for Gud (pga. vores tro på soningen), hvordan kan vi afgøre hvilket af disse bud vi vil tolerere bliver overtrådt af vores brødre, og hvilke af dem vi vil bortvise for? Hvis vi ikke kan genkende grader af synd, er det vanskeligt at fastslå, at nogle bud er vigtigere end andre bud.

Hele vejen igennem Helligåndens undervisning vedrørende ægteskab i 1. Kor. 7 er der en konstant tråd af at sætte en ideal standard, men at acceptere en lavere standard. Dette demonstreres ved adskillige forekomster af ordet "Men..." i afsnittet:

- Det er bedre ikke at gifte sig: "Men og hvis du gifter dig, så har du ikke syndet."

- Det samme "men og hvis" optræder i vers 10-11: "en kvinde må ikke skille sig fra sin mand: men og hvis hun lader sig skille...". Skilsmisse tolereres derfor af Gud som en indrømmelse til menneskets svaghed, også selvom det er en handling som uværgeligt omfatter et fortsat brud af et bud.

- Det er bedre for enker at ikke gifte sig igen; men hvis de gør det, så er dette acceptabelt (1 Kor. 7:39; 1 Tim. 5:11).

De samme 'to standarder' ses også andetsteds i 1 Kor. Kød givet til gudestatuer er blot almindeligt kød, men Paul giver indrømmelser for dem med en svag samvittighed vedrørende dette (1 Kor. 8).

På samme måde i 1 Kor. 9:12, hvor Paul siger at han kunne have bedt den korintiske kirke støtte ham økonomisk, men han valgte at ikke gøre dette. Dermed valgte han den højere af de to muligheder.

- Dem som havde evnen til at tale i tunger skulle kun bruge den til at tale opbyggeligt til andre, talende nemt forståelige ord offentligt; men Paul var forberedt på at tillade korinterne at tale i tunger til sig selv (1 Kor. 14:28), også selvom dette ser ud til at gå imod den holdning som han udviser i hans tidligere forklaring af den idéelle brug af denne gave.

- 1 Kor. 12:31-13:12 antyder at Paul blev konfronteret med det højere valg at vælge kærlighedsmissionen og det skrevne ord, sammenlignet med det lavere valg at vælge at udøve Helligåndens gaver. Sammenlign gerne dette med det valg han havde i Fil. 1:21-26: det var muligt for ham at forlade dette liv, men han valgte det højere, vanskeligere og åndeligt risikable valgt at leve i endnu nogle få år, for at styrke sine brødre.

At der findes indrømmelser til svaghed, og at vi bør overveje disse i vores affærer med hinanden, betyder selvfølgelig ikke at vi ultimativt aldrig 'trækker en grænse' med hensyn til broderskabet i vores kirkeanliggender.

Åndelig ambition

Med ovenstående siger jeg ikke, at Gud ikke værdsætter principper. Det faktum at Gud vil tillade en lavere standard burde inspirere os til at ikke konstant være afhængig deraf; i stedet skulle det gøre os ambitiøse nok til at opnå den højere standard som glæder Ham mere. 1 Kor. 7 viser at Gud vil tolerere en mindre end ideal standard i ægteskabelige forhold, hvilket er det område af kirkelivet som normalt frembringer den mest bitre uenighed. Dette har også et fortilfælde i Det Gamle Testamente. Abraham levede under Edens standarder, i stedet for den mosaiske lov (de 10 bud). Den edenske standard var Kristus standarder for ægteskab. Alligevel havde Abraham et forhold til to koner- og Gud tillod denne afvigelse fra en mand: en kone idealet.

Det er urelevant at argumentere at sådan 'inkonsistens' blev tolereret før den nye pagt blev iværksat. Guds moralske principper ændrede sig ikke da Kristus døde på korset og den nye pagt blev sat i kraft. Det er muligt for os at se overgangen mellem de to pagter mere dramatisk end den var. De udtrykker de samme principper på forskellige måder. Guds største princip er Hans nåde, og villighed til at give indrømmelser til menneskelig svaghed, og dog bevare Hans retskaffenhed. Den er konstant i begge pagter.

At søge Gud

Vi bliver ofte mindet om af profeterne, at den åndelige levemåde er en levemåde der søger Gud. Vi skal finde hans ansigt (Sl. 24:6; 27:8)- hvilket er umuligt at finde (Ex. 33:20). Derfor er det faktisk umuligt at finde Gud, i den ultimative betydning af "at finde" Gud, i dette liv; men vores hele dødelige liv skal leves i stræben efter at opnå den ultimative perfektion. At søge Gud defineres ofte af profeterne som at forsage vores synder og at ønske at blive retskaffen (Amos 5:5,8,14,15). Ingen af os lykkes fuldstændigt i at

finde Gud, og derfor følger det, at ingen af os fuldstændigt forsøger vores syndighed.

Vi forenes i vores fællesskab af at vi alle søger den samme Gud, erkendelsen af den samme retskaffenhed i vore liv (Sef. 2:3). Vi bliver forenet af dette snarere end, at vi alle er retskafne. Det er dem som søger ondt som vi intet fællesskab har med; dem hvis retning i livet er imod ondt, som ikke værdsætter Guds retskaffenhed. Der findes mange med ægteskabelige problemer hvis vanskeligheder har fået dem til at værdsætte og søge ægte retskaffenhed mere end mange af os. Igen, der ser ikke ud til at være en grund til at pege på et bestemt aspekt af at søge retskaffenhed, og gøre dette til en indikator for den generelle retning af den troendes liv. Fordi et par er, f. eks. skilt, eller fordi en broder lejlighedsvis drikker i overflod, berettiger ikke os ikke til at udråbe dem som søgende ondt snarere end retskaffenhed.

Der ser ikke ud til at være en grund til at vi skulle bryde broderskabet med en der ikke søger Herren nok, hvis vi indrømmer at de ikke søger ondt. Anger og søgen efter Gud er relaterede; på denne måde kom Israels genskabelse da de søgte Gud og (f. eks.) angrede (Jer. 29:12-14). Der er dog alligevel en god grund til at synes at Israel dengang var åndeligt svag; nogle af dem havde en lyst til at søge Gud, og Gud accepterede dette. Sammenhængen mellem anger og at søge Gud betyder at det at afbryde broderskab med en eller anden pga. vedkommende ikke angrer nok, er at smide dem ud af broderskabet for at ikke søge Gud nok. Implikationen er at resten af os har søgt Gud nok- og derfor fandt Ham. Til slut, Gud ønsker, at vi søger Ham, men denne søgen antyder ikke fuldstændig anger og forsagelse af synd.

3. Det bibelske svar

3.1 Introduktion

At leve med alkoholisme medfører en ånd af håbløshed. Det er et udsagn, at Gud ikke formår. Men her bliver vores tro på Gud prøvet. Vi kan have realistiske håb om en bedre situation. Bøn ændrer ting. Alkoholisme er ikke en uhelbredelig sygdom. Jesu eksempel og inspiration ændrer ting. Og Gud ændrer ting, mirakuløst. Han laver faktisk vidundere ved at radikalt transformere menneskeliv (9). Vi tror at Han udførte vidundere i fortiden, da vi hævder at tro at bibelen er Guds ord. Vi må forstå sammenhængen mellem hvad Han gjorde i fortiden og hvad Han er i stand til at gøre i dag. Dette er hvorfor salmerne ofte laller derudaf omkring hvad Gud gjorde, f. eks. Det Røde Hav, og fortsætter med at overbevisende bede Gud om at gribe ind lige nu, i salmistens liv. Bibelens historie er ikke ude

i skoven. Det er ikke død historie af rent baggrundsmæssig interesse. Hændelserne er levende af kraft og relevans- for denne Gud er vores Gud. Hans arm er ikke så kort at den ikke kan redde eller give (4. Mosebog 11:23).

Det er generelt accepteret, at Alcoholics Anonymous' 12 trin [se bilag 1] og fremmøde til deres møder simpelthen er den mest pålidelige måde, at ophøre med at være alkoholiker. Men det er en skam for os at skulle indrømme dette ubetvivlelige faktum. Fordi Alcoholics Anonymous er end ikke kristen, selvom om noget af den bagvedliggende filosofi overlapper med kristendommen set i bredere perspektiv. Sand kristendom, dygtigt og følsomt benyttet af andre alkoholikere i bedring, burde være langt stærkere end A.A.'s '12 trin'. Folk burde søge os fra fjern og nær pga. vores success med at gribe ind og identificere problemet. Men vi er som samfund knapt begyndt at erkende problemet, og endnu mindre gøre noget ved det. Med den endegyldige sandhed som vi er velsignet med, burde vi være det allerbedste for denne generations verden; og vores benyttelse af bibelske sandheder i forbindelse med problemet alkoholisme, burde blot være et af de mange områder hvori vi beviste vores evner. De grundlæggende problemer i alkoholisme drejer sig alle sammen om sandheden og at erkende den sande natur af synd, fristelser, den bibelske 'djævel', Gud og Hans evner til at frelse. Det kristne fællesskab er blevet velsignet med stor og sand indsigt i hvad Skrifterne virkeligt lærer os, på disse områder. Den sandhed må dog ikke forblive en teoretisk, forslagslignende, teologisk sandhed. Vi må simpelthen bruge den på gaderne og vise den sandheds styrke i praktiske anliggender; ikke kun til at ændre liv, men som en stærk transformation som ikke findes i noget andet terapeutisk system. Ser du, at kurere alkoholisme drejer sig kun om at nå ind til sandheden. Den mængde doktriner som vi tror er 'sandere' eller mere bibelsk korrekte end alt andet jeg er stødt på. Disse doktriner er skabt til at fremkalde et livsmønster; den sande doktrin fører til den sande levemåde. Og det er et sandt liv, ikke blot kendskab til forslag i doktrinen, som er helbredelsen for alkoholisme. Dette er hvad der gør vores potentiale som gruppe i denne verden så pragtfuldt, specielt i sammenhæng med at bekæmpe alkoholisme.

3.2 Gennemsigtighed og overbevisning

Overbevisning om synd

Alkoholikeren bliver nødt til at komme til erkendelsen, at hvad han gør er forkert- ikke blot skadeligt for ham selv, men forkert overfor Gud. Alkoholikere mangler normalt den selvrespekt og har så svagt et billede af sig selv, at blot fortælle dem, at 'du skader dig selv'

ikke vil gøre meget forskel. De skal overbevises overfor Gud om at de foruretter Gud, deres skaber og øjeblik-for-øjeblik støtte. Så, hvad er galt med alkoholisme? Det er et temmeligt begrænset argument at svare: 'Fordi Bibelen siger at det er forkert'. Ja, bibelen forbyder alkoholisme. Men der er en årsag til Guds principper, de er ikke tilfældige; og alkoholikeren vil nok ikke være åben overfor argumenter der siger 'gør dette og gør ikke det, fordi en højere magt siger så'.

- Alkoholisme er baseret på en fortsat løgnpsykose. Overfor en selv, overfor dem omkring. Det er ikke en lejlighedsvis løgn. Det er en situation hvor løgneren styrer ens liv. Sandhedens Gud kræver af os, at vi er ærlige overfor Ham og at vi 'lever sandheden', så at vi kan være Hans børn.

- Vi skal leve åndens liv, ikke kødets liv. Med kødet kan vi ikke behage Gud. Derfor må vi ikke indordne os under vores køds behov for at tilfredsstille sig selv (Rom. 13:14). Med alkohol omkring sig gør bonden, der bevidst brygger alkohol, lige præcist hvad Gud siger at han ikke må. Den slags er, at planlægge og forberede, at vores kød tilfredsstiller sine lyster. Fremskreden alkoholisme er en nøje planlagt væremåde- alkoholikeren planlægger dygtigt at manipulere alle omkring sig så han eller hun kan få adgang til alkohol og fortsætte med at bruge det.

- Selvom, på en måde, at "alle ting er lovlige", så er de ikke tilladt af Gud, hvis de får os til at blive underlagt deres kraft (1 Kor. 6:12; 10:23). Alkoholisme er klart en situation hvor personen er blevet slavebundet. Gud vil at vi tjener Ham som frie væsener; Kristus gav os frihed igennem korset (Gal. 5:1). Derfor må vi ikke ophæve korsets virkning ved at overlade den frihed til slaveri i synd.

- Alkoholisme er en indlært og vedvarende modstand imod at elske. Ligegyldigheden overfor en selv og overfor andre er inkompatibel med det grundlæggende i Jesu lære og eksemplet Jesus. [Ligegyldigheden er kun tilsyneladende; ikke ægte. Alkoholikeren er i virkeligheden slet ikke ligegyldig, og er opsat på det bedste- men føler at han bliver nødt til at drikke]. Hvis vi ikke har blot en smule af Hans ånd / livsstil og tankegang, så er vi ikke Hans. Dette betyder, selvfølgelig ikke, at alle alkoholikere ikke er Hans. Alkohol ødelægger uværgeligt familier; og hvis en mand ikke bekymrer sig om sin familie, så er han "værre end en vantro" (1 Tim. 5:8).

- Vi skal være åbne overfor Gud. Alkoholisme forhindrer os i at kende os selv, at kende vores mønstre, vores kroppe, vores smerte, vores forhold....når vi, ifølge Guds ord, skal konfrontere dem ved Hans nåde.

Ansvar

Bibelen lærer os, og dette er et hovedprincip blandt os, at viden er relateret til ansvar. Jeg er i denne sammenhæng ikke det mindste interesseret i hvordan dette påvirker os i spørgsmålet om hvem der vil genopstå og hvem der vil blive dømt. Forklaret enkelt, så er det sådan, at hvis vi ved, så har vi et ansvar for at handle i overensstemmelse med den viden. Alkoholikere behøver hjælp til at tage et større ansvar for deres opførsel; denne betydning af ansvar er i dem erstattet af en selvovervindende selvmedlidenhed. En strategi med den kristne alkoholiker, eller endda for den ikke-troende som har lidt kendskab til evangeliet, er at minde dem om eller lære dem et grundlæggende kendskab til Gud. At de er Hans børn, skabt i Hans billede for at afspejle Hans herlighed, af afgørende betydning for Ham; at Hans søn havde samme natur som dem men aldrig nogensinde syndede, og gav sit liv som deres repræsentant, dermed afkrævende et svar fra os til Ham. Dette er hvor jeg tror at prædike evangeliet kan gå hånd i hånd med rådgivning og omsorg for alkoholikeren. Jo mere de ved om den 'højere magt', jo mere ansvarlige er de overfor Ham; og en følelse af ansvarlighed overfor den 'højere magt' er af afgørende betydning for at give motivationen til at stoppe med at drikke.

At erkende vores begrænsninger

At erkende menneskets begrænsninger er nøglen til A.A.'s 12 trins program. Den der yder omsorg for alkoholikeren bliver nødt til at erkende, at han eller hun ikke kan være alkoholikerens Frelser. Ændring kan ikke gennemtvinges. Og dette kaster os tilbage til det mest grundlæggende spørgsmål. Tror vi at Jesus mente 'Frelser'? Tror vi på Ham? Faderen og Sønnen er de eneste der kan transformere menneskeliv. Vi kan bede om, at de gør dette, og ivrig bøn følger af en korrekt reaktion på alkoholtragedien. Men vi er selv magtløse. Alkoholikeren skal også selv erkende dette. Romerbrevet 7:15-25 skal læses til alkoholikeren igen og igen. Fordi her har man næsten en verbal beskrivelse af enhver alkoholikers indre kamp:

"For jeg forstår ikke mine handlinger. Det, jeg vil, det gør jeg ikke, og det, jeg hader, det gør jeg. Men når jeg gør det, jeg ikke vil, giver jeg loven ret i, at den er god. Men så er det ikke længere mig, der handler, men synden, som bor i mig. Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt. Viljen har jeg, men udføre det gode kan jeg ikke. For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Men når jeg gør det, jeg ikke vil, er det ikke længere mig, der handler, men synden, som bor i mig. Jeg finder altså den lov, at jeg, skønt jeg vil gøre det gode, kun evner det onde. For jeg glæder mig inderst inde over Guds lov. Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i

mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer. Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme? Men Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!".

Når vi søger at gøre godt, så er ondt tilstede sammen med os. Åh stygge væsener som vi er. Men disse ord handler ikke specifikt om alkohol. De handler generelt om synd. Vi bliver alle grundlæggende grebet af alkoholpsykosen. Og alligevel triumferer Paul hele vejen igennem Romerbrevet 8 at, takket være Gud, så har vi igennem Jesus Kristus en måde at flygte. A.A.'s vage 'højere magt' bliver her defineret specifikt. Det er kun stolthed som får os alle, hvad enten vi er alkoholikere eller folk der bekymrer sig for dem, til at afvise at acceptere fuldstændigt behovet for Faderens og Sønnens herlighed. Vi har en tendens til at tro, at alene med vores egen styrke vil vi komme igennem problemet.

Ydmyghed og kærlighed til andre er så grundlæggende. De mest tragiske sager er alkoholikere der blev ædruelige for nogle år siden og så vendte tilbage til alkoholismen- ofte fordi de er ophørt med at arbejde med andre. I næsten alle sagerne begyndte de at drikke igen pga. stolthed og modvilje imod at erkende deres begrænsninger. Hovmod går virkeligt forud for ulykke (Ordsp. 16:18). Jeg har også bemærket en klar stolthed i folk der kun har været ædru i en måned. De er stolte af at det er sket. Desværre får stoltheden dem til at glemme deres begrænsninger, deres behov for Gud, og de falder tilbage i synd.

Under Guds dom over mennesker vil det blive gjort klart, at det var virkeligt upassende at mennesket, lavet af ler, undertrykte sine medmennesker (Sl. 10:18). Respekt for andre mangler virkeligt i vores egoistiske naturer. Men jo mere vi overvejer vores egen ubetydelighed, som skabelser af støv, jo mere vil vi indse, at misbrug af andre er upassende. Og vi behøver ikke at vente til Dommedag med at se dette- fordi vi kender menneskets dødelighed og beskaffenhed fra grundlæggende bibellære. Sammenhængen mellem vores dødelighed og vores ydmyghed bliver bragt frem i Pauls beskrivelse af vores nuværende tilstand som værende "vores fornærede krop" (Fil. 3:21). At vide at vi er dødelige burde gøre os ydmyge.

Vores tro på Gud bliver svækket af vores uretmæssige tro på menneskeheden. Vi stoler snarere på en læge, en håndværker, en venlig nabo, os selv...før vi kaster os foran Gud som en sidste udvej. "Stol ikke på mennesket, hvis åndedrag er et vindpust; hvad regnes det for?" (Es. 2:22) sammenlignet med Israels store Gud? Job 27:9,10 ser ud til at sige [selvom den hebræiske tekst er temmeligt uklar], at alle mennesker på deres dødsleje råber til Gud i en eller anden form for bøn; men en tro på menneskets

dødelighed vil medføre, at den retskafne mand har levet et liv fyldt af bønlig skrig til Faderen, hvilket vil være i sammenhæng med hans sidste skrig til Gud på hans dødstidspunkt. En klar fornemmelse af vores dødelighed vil føre vores bønnefyldte, ivrige kontakt med Faderen alle vore dage. Dermed giver destruktion og død indsigt ind i den sande visdom (Job 28:22). Alkoholikeren og hans familie står overfor disse ting. Den eneste, eneste vej forude er at erkende vores svaghed som mennesker, og herligheden og styrken af Faderen og Sønnen som elskede os mere end vi vil nogensinde forstå.

Nærstudie

Sandheden: En bibelsk analyse

Vi søger alle efter en eller anden overfor hvem vi kan være fuldstændigt ærlig og sårbar, som vil vise os nåde, integritet, fortrolighed og kærlig forståelse. Hver gang vi finder en sådan person og de svigter os, bliver vi drevet længere ind i os selv. I dette ligger synden at sladre, bryde lovet fortrolighed og forrædderi; og som et samfund bliver vi virkeligt nødt til at kigge dybt på os selv og se om den måde vi behandler hinanden fører os tættere på Faderen og hinanden, eller dybere ind i os selv. Pga. vores gentagne dårlige erfaringer med folk, driver vi så let ind i overfladeniveau, falske forhold. Vi taler om sikre emner, uden at afsløre de virkeligt private dele af vores hjerter. Fejltagelser bliver ikke delt, frustrationer bliver ikke luftet. Smerter bliver dækket til. Vi ofrer sandheden på fredens og den behagelige sociale omgangs alter. Og dette fører os ind i liv med stille desperation og ensomhed-i-mængden som så mange oplever. Alligevel har vi i Kristus "sandheden". Og forsøger at leve den. Hvad betyder dette?

Udtrykket "sandheden" bruges i Skriften som en opsummering af det Guds nære liv; fordi at kun sige sandheden og at være ærlig overfor sig selv og Gud, det er essensen af det liv som Gud vil. Jeg vil gerne demonstrere dette; fordi alt for ofte er det blevet antaget, at fordi vi kender og tror sande udsagn om evangeliet, så er vi automatisk 'af sandheden'. Den følgende passage gør det fuldstændigt klart at "sandheden" ikke så meget henviser til intellektuel renhed i forståelse som til et retskaffent liv. Hvis en eller anden forstår et spørgsmål om bibelfortolkning anderledes end vi gør, f. eks. over vedrørende profetier, betyder dette ikke at de har 'forladt sandheden'. Alligevel hvis vi [f. eks.] lyver, så har vi 'forladt sandheden' selvom vi har en korrekt forståelse af evangeliets doktrin:

Syndere forlader sandheden (2 Tim. 4:4; Tit. 1:14). De er uden sandheden (1 Tim. 6:5). Gud har afsløret sandheden, ja, har endda sendt sin Søn for at udleve den og deklarerer den, men syndige mennesker har nægtet at lytte.

Dansk har ikke verbet "at sandhede", men Paul bruger ofte et sådant græsk verbum når han opfordrer efeserne til at "'sandhede' i kærlighed", at de skal vokse i Kristus i alle sager (Ef. 4:15). Vi forstår måske dette som at "tale sandheden med kærlighed", men mere sandsynligt er, at vi burde se sandheden som en egenskab ved handling såvel som ved tale. Paul ønsker at hans omvendte lever sandheden lige så vel som taler den. Rigtig åndelig vækst er kun muligt med en livsstil der 'sandheder den'.

- Paul beder korinterne om at overholde festen "med det usyrede brød i oprigtighed og sandhed", hvilket han modsætter med "ondsindethed og ondt" (1 Kor. 5:8). Sandhed holdes op imod ondt-ikke imod forkerte fortolkninger af bibelske passager.

I Sl. 15:2 bliver retskafne gerninger sammenlignet med at tale den sandhed der er i vores hjerter.

- Sl. 69:13; 117:2 bruger "sandheden" som henvisning til Guds nåde og frelse. At vise nåde og frelse til andre er, at være 'sand' i bibelens betydning.

I Jer. 5:1 bliver enhver der "søger sandheden" tilgivet- derfor søger anger og tilgivelse. Dette er hvad sandheden drejer sig om i denne betydning. Det er ikke kun dem som søger efter en korrekt forståelse af bibelvers som bliver tilgivet.

I Jer. 9:3, at være "tapper for sandheden" er at ikke lyve og bedrage vores brødre; det henviser ikke til at være krakilsk med andre omkring deres fortolkning af Skriften. Det er en tragedie at sådanne individer bliver fremhævet af nogle som "tapre for sandheden"- men det er bare slet ikke Jeremias sammenhæng.

Det sande liv

Alligevel er "sandheden" klart relateret til evangeliet. Det betyder, selvfølgelig, afgørende hvad vi tror. Paul snakker om "evangeliets sande ord" (Kol. 1:5) og også om "evangeliets sandhed" (Gal. 2:5). Han henviser til "sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse" (Ef. 1:13). Det er ganske bibelsk, at vi henviser til vores tro som "sandheden". Men sandheden er simpelthen en måde at beskrive eller opsummere den form for liv som sandhedens doktriner bør frembringe i os. På denne måde er "det nye menneske...skabt i sandhedens retfærdighed og fromhed" (Ef. 4:24). Vi adlyder

sandheden i uforstilt kærlighed til vores brødre (1 Pet. 1:22), ikke blot ved det intellektuelle samtykke ved et interview før dåben; vi 'gør sandheden' i at elske vor broder (1 Joh. 1:6); hvis sandheden er i os så går vi med den (3 Joh. 3). Vi skal gå oprejst i henhold til evangeliets sandhed. (Gal. 2:14); sandheden er en oprejst gang. Sandheden i de doktriner vi tror på, har til hensigt at skabe en sandfærdig levemåde. Derfor siger Ef. 4:17-21 at leve et forfængeligt, grådigt liv er at være ulydig imod den sandhed som er i Jesus. Og 2 Thess. 2:12 lærer os, at ikke tro på sandheden er, at få nydelse af uretskaffenhed. Der er en moralsk forbindelse mellem enhver falskhed og et ikke-åndeligt liv. Derfor er anger en anerkendelse af sandheden (2 Tim. 2:25). En person kan lære sig Guds sandhed i teorien men aldrig nogensinde anerkende den- f. eks. ved at angre og leve sandhedens liv (2 Tim. 3:7), f. eks. ved at være gennemsigtig foran Gud og brutalt ærlig med sig selv.

Kristus sandhed

I Joh. 18:37 fortæller Jesus Pilates, i sammenhæng med hans snarlige død, at Han kom ind i denne verden for at vidne om sandheden- at korset var det endegyldige vidne og den endegyldige udstilling af sandheden. Der blev ikke prædikeret doktrin der, men snarere den levemåde som disse doktriner ultimativt ville føre til. Gal. 3:1 protesterer imod galatianerne, at de ikke adlød sandheden når den korsfæstede Kristus var blevet vist så tydeligt for dem; Paul så klart lydighed overfor sandheden som lydighed overfor implikationerne af korset. Der er en stærk parallel i Gal. 4:16: Jeg er din fjende fordi jeg fortæller dig sandheden... I er fjender af Kristu kors. Dermed bliver der lavet en parallel mellem korset og sandheden. Vi bliver helliget af sandheden (Joh. 17:19); men vores helligelse sker igennem rensning med Herrens blod. Det samme ord bliver brugt om vores helligelse igennem det blod (Heb. 9:13; 10:29; 13:12). Måske dette er hvorfor Dan. 8:11, 12 ser ud til at beskrive alteret som "sandheden". Jesu kors er den ultimative sandhed. Der ser vi hvad menneskeheden virkelig er; der ser vi de virkelige følger af synd. Og, især, der ser vi den vidunderlige virkelighed, at et menneske med vores natur overvandt synd, og igennem Hans offer kan vi virkelig blive tilgivet den usandhed der er i al vores synd; og dermed have et virkeligt, konkret, endeligt håb om det evige liv.

Jesus fortalte sandheden til denne verden i den forstand, at Han var uden synd (Joh. 8:47). På samme hvis siges det i Joh. 17:19 at Han siger at han helliggør sig selv således at "sandheden", altså Hans perfekte liv og død, kan helliggøre os. Dette var Hans beretning af sandheden til mennesket. Ved at fortsætte i Jesu ord vil vi kende sandheden (Joh. 8:31,32)- ikke så meget for at vi skal opnå større

kendskabet til doktrinet, men for at vores liv skal afspejle vores kendskab til Jesus som er "sandheden". Sandheden frigør os; Sønnen frigør os (Joh. 8:32,36). "Sandheden" er derfor et navn for Jesus. Større akademisk kendskab kan ikke i sig selv frigøre nogen som helst fra synd; men den levende tilstedeværelse og eksempel og livsånd af et andet menneske kan, og gør. Og derfor er vejen, sandheden og livet alle paralleler i Joh. 14:6- sandhed er en levemåde; "sandheden er i Jesus" (Ef. 4:21). Det åndelige liv i Kristus frigør os fra synden (Rom. 8:2); men Gal. 5:1 siger simpelthen at "Kristus" har frigjort [det samme græske udtryk] os fra synd. Mennesket Kristus Jesus er Hans "livsånd"; mennesket og hans levemåde var i perfekt overensstemmelse. Det var de altid; fordi med Ham blev ordet levende. Der var 'sandhed' i selve Hans person, idet at Guds sandhedsprincipper kom perfekt og fuldstændigt til live i Hans person og væsen.

Selvtale

Så hvad betyder alt dette i praksis? Vi taler alle med os selv. Der er en vedvarende strøm af selvtale inden i os, hvad enten vi stille former ordene med munden eller ej. Nogle folk gennemgår en strøm af selvtale der gradvist nedbryder deres selvværd dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned, år efter år. Andre har vrede tanker og onde fantasier imod det onde som de forestiller sig at andre gør. Andre igen har rendyrkede tanker om forfængelighed, om storslåethed, om begær, om forskellige fantasier...og disse påvirker i sidste ende alle vores ord, handlinger og ambitioner. Fra hjertes rigidom taler munden. Så "Vogt dit hjerte, for derfra udgår livet" (Ordsp. 4:23). Dette er grunden til at vi bliver bedt om at sige sandheden i vores hjerter . David har bestemt vores selvtale i sin bevidsthed. Vores selvtale er ofte usand, fantasi, forestillinger. Vær forsigtig, virkeligt forsigtig, med de private samtaler du har med dig selv. Vær sikker på at alt hvad du siger til dig selv, selv når det ikke er om åndelige ting, i det mindste er sandfærdigt. Dette er hvor det store emne sandhed starter og slutter. Ideelt handler vores selvtale om Jesus, Faderen eller ting fra Hans rige. Eller hvad som helst som er retfærdigt, sandt eller godt. Vores selvtale er klart kædet sammen med hvad Skriften ville kalde djævelen- den evige kilde til forkerte forslag og uåndelige perspektiver som ser ud til at boble op hele tiden indeni os. Djævelen- den bibelske djævel- er "løgnens fader" (Joh. 8:44). Og usandhed ser ud til at begynde med vores egen selvtale. Og det bliver sammenlignet med en brølende, farlig løve; en listig slange. Og den er der, indeni hver af os. At beherske sin selvtale er udslagsgivende. Og den bibelske anvisning er at sikre, at den er sandfærdig; fordi mangel på sandfærdighed er alle synders rod. Synd bliver normalt ikke begået af troende som en bevidst handling, men snarere som en kompleks process af selv-

retfærdiggørelse; som vi, når vi angrer, genkender som ren sofisteri af vores egen selvtale. Dette er årsagen til at sandfærdighed er essensen af det åndelige liv. At nægte at nogensinde være usandfærdig er at benægte at nogensinde synde. Vi har alle dette problem. Det er hvorfor Jesus påstand, at Han var "sandheden", er ensbetydende med at sige at Han var uden synd. Kun på denne måde er Han dermed vejen til evigt liv.

3.3 Anger

Her har den troende endnu engang en masse fordele over den ikke-troende. Fanget for en tid i en lufthavnsventehal skimmede jeg George Bests autobiografi Den gode, den onde, og den boblende. I den optegner han sine kampe med alkohol, ofte påpegende at til trods for rigdom og berømmethed, eller måske lige netop på grund af dem, havde han ingen rigtig motivation for at slutte drikkeriet. Frygten for konsekvenserne af deres sidste duktur motiverer måske nogle alkoholikere, men kun for en kort tid. For os er motivationerne ikke kun selviske- at vi ønsker en lykkeligere familie eller økonomi, etc.- men at vi har en forpligtigelse overfor Gud. Vi ved at alkoholisme er en synd. Alkoholisme er ikke Guds vilje. En sygdom er det nok, definerbart som det nok er i fysiske eller psykologiske termer, endda forståeligt da det måske angiver en persons vej igennem livet...men alligevel er det en synd. Og vi elsker Gud; for Han elsker os, elsker os og elskede os mere end vi vil nogensinde opfatte, selv igennem de evigheder der helt sikkert afventer os. Vi ønsker derfor at leve som Han vil, at vi skal leve; vi forsøger at leve Guds Rige lige nu. Vi søger oprigtigt at være som den Ene der elskede os til slutningen, som ofrede sit liv for os Hans venner. For den alkoholiske troende betyder dette at opgive alkoholen. Vi ønsker at være som Ham, at leve og være og opfatte som Han gjorde og gør.

Fyldebøtter vil ikke arve Riget; således siger 1 Kor. 6:10 og Gal. 5:21. Betyder dette at alkoholikere som ikke kan stoppe ikke vil være der? Nej. På hvad grundlag vil de så være der? Fordi de angrer. De har en sindstilstand der igen og igen afviser hvad de har gjort. Det er nemt at pege fingre af alkoholikere. Deres synd er åben og går foran dem til dommen. Men vi er alle, desværre, vanemæssige syndere. Vi synder, angrer, og gør det samme igen. Vi bliver fortvivlede. Vi hader synden. Vi klynger os til Pauls ord i Romerbrevet 7:15-25 og finder trøst i at dette er os. Alligevel, når vi læser videre ind i Romerbrevet 8 og ser at ånden, i det nye liv i Jesus, har frigjort os fra den åbenbart uundgåelige lov om synd indeni os. Vi undrer os endnu mere over vores gentagne fejltagelser. Og vi klynger os til nåde og et ægte, fuldstændigt ægte had til de synder vi begår og en brændende lyst til at overvinde. Og

vi ser med glæde frem til Rigets frelse. Og, skridt for skridt, lykkedes det for os at ændre os. Dette er hvad Gud beder om fra den alkoholiske bror eller søster, som et mindstemål. Dem som bor sammen med alkoholikere har den samme tendens som vi alle har - at flippe ud over andres mere offentlige synder, med en smug selvtilfredshed med os selv, hvis synder ikke er så åbne, og alligevel lige så vanemæssige. Erkend din vane med at være selvretfærdig, skriv ned og analyser dine vanemæssige synder. Og erkend at dit alkoholiske familiemedlem vil være meget følsom overfor enhver selvretfærdig eller opfattet hykleri i dig. Du ønsker at elske dem, med en bibelsk kærlighed, til at gå en bedre vej. Hyklerisk forbandelse er ikke måden at gøre dette. Påpeg overfor alkoholikeren, at fuldskab hører til sammen med afgudsdyrkelse, stridighed, forbitrelse, jealousy, fløjdyrkelse og grovædning som en synd der vil udelukke fra Riget (Gal. 5:19-21)- og du er selv nogle gange fløjdyrkende, stridig, selvglad, jealous, afgudsdyrkende, begærlig etc. Det er bedst at indrømme dette med det samme fordi alkoholikere er kendte for at være gennemborende kritiske om dem der er rundt om dem.

Forskellen mellem alkoholisme versus lejlighedsvis fuldskab er, at alkoholisme er en syndig livsstil som fortsat gentages som en del af livet. Men du begår også synder (som så mange andre i broderskabet) som, jo mere du begår dem, er på kanten af at føre dig ind i et sådant syndfuldt liv. Dette er hvor livet med en alkoholiker bruges af Herren til at give en sand ydmyghed og selvforståelse til dem som omgiver alkoholikeren. Det syndige ved alkoholisme er ikke blot at vi indtager kemikalier [etylalkohol] i mængder som Bibelen foreskriver. Problemet med alkoholismen er løgnene, skaden på en selv og på andre, skader på kroppen pga. en egoistisk vane, fordrejelsen af billedet af Gud, den manglende evne til at forsøge at leve op til den pragtfulde hensigt Gud har med os, den påviste mangel på kærlighed til en selv og ens nabo. Alligevel er hver af disse synder vanemæssigt gentaget i mange kristnes liv. Dette berettiger ikke alkohol, men jeg vil hævde at dette punkt bliver nødt til at blive indrømmet til alkoholikeren. Vi rotter os ikke sammen imod alkoholikeren. Vi kæmper alle imod synd. Ingen er så fjernt fra Gud at han ikke kan hjælpes. Dette må fremhæves igen og igen. Herren Jesus nød at henvende sig til de allerlaveste i samfundet i det første århundredes Palæstina.

Den eneste dommer

Vi må ikke begive os til alkoholikeren som dommere der ivrigt afventer at straffe. Kærlighed skal åbenlyst være vores motiv. Og vi søger at give alkoholikeren kærlighed til livet; fordi det grundlæggende problem med alkoholisme er ikke at bud brydes,

men at der mangler kærlighed. Når vi står overfor kvinden taget i at begå hor, påpeger Herren til dem der anklager hende, at de også er syndere, i en sådan grad, at de ikke kan fordømme hende. De forlader scenen, en af gangen. Og så beder Herren hende om at ikke synde igen (Joh. 8: 3-11). Måske han gjorde dette for at hjælpe hende i stedet for dem. Måske Han fornemmede hendes dybe følelse af urimelighed og uretfærdighed og bevidsthed om andres hykleri. Måske havde hun haft sex med hver eneste af disse selvretfærdige anklagere; eller i det mindste var hun bevidst om deres egne moralske fiaskoer. Men Herren ville ikke, at det hindrede hende i at angre. Den anden pointe af den episode er, at Herren alene har magten til at fordømme. Han behøvede ikke at sige det mindste; Hans åbenbare perfektion overbeviste hende om hendes synd. Hvis alkoholikerens familie begynder at fordømme, løber de uværgeligt risikoen af at alkoholikeren fnyser af fortørnelse over deres hykleri. Vi må være åbne om vores egne fejl når vi rådgiver alkoholikeren. Der skal være en virkelig konfrontation - med rigtige konsekvenser, hvis der ikke sker en ændring. Og et dybt, bønfyldt tyende til hvad Alcoholic Anonymous ville kalde 'en højere magt'- som vi kender som det uforlignelige, mageløse eksempel på mennesket, den perfekte Jesus. Herren bad dem der var uden synd om at fordømme hende- og Han havde klart sig selv i sine tanker, den Eneste uden synd. Han bad dem om at overlade al dom, i form af fordømmelse, til Ham- og han fordømte hende ikke. Han tilgav hende og tilskyndede hende til at ikke synde igen.

Praktisk anger

Jeg hævder at anger skal udtrykkes i ord- det skal "tilstås" (1 Joh. 1:19), hvilket betyder en verbal eller skriftlig formulering af tingene. Det er ligesom at bede eller at læse Bibelen højt; det får vores sind til at tænke ikke helt så hurtigt. Vi bliver nødt til at nå til enighed med alle aspekter af vores synd. Vi må konfrontere den, i al den grimhed som vi har gjort. Alkoholikeren der vil stoppe med at være alkoholiker bliver nødt til at sætte sig ned i ædru tilstand og skrive en liste over alle de personer som han eller hun har syndet imod, og alle de måder og lejligheder som han eller hun kan huske har ført ham eller hende til at synde. De skal skrive ned hvor meget de har brugt på alkohol. Og opfordre dem til at bære disse noter med dem, i bukselommen, sammen med en liste over alle grundene til at de ønsker at stoppe med at drikke. Og opfordre dem til at læse den i løbet af dagen. De skal hjælpes af en eller anden tæt på dem, som dermed chokerer dem ved at vise dem den liste de har skrevet om dem selv, måske vedrørende andre svagheder end alkohol. Specielt skal alkoholikeren skrive allerøverst på siden, i store velskrevne bogstaver som skrives langsomt: "Jeg er en

løgner". Dette er udslagsgivende for deres helbredelse [jvf. trin 4-9 af AAs redningsprogram].

At tro på at vi er blevet tilgivet er måske den største udfordring i troen for enhver af os; og det er specielt svært for den alkoholiske troende, hvis tro er svag i alle tilfælde. Åbenhjertigheden af tilgivelsen til rådighed (Luk. 7:42), den fuldstændige renhed og fuldstændighed af Guds nåde (Ef. 2:8,9)- disse ting skal diskuteres med alkoholikeren. Måske kan du forsøge at forklare dem den vidunderlige logik som ses i Romerbrevet 8- hvis Gud retfærdiggør os, så kan ingen rette en anklage imod os. Hvis så meget blev opnået af Herrens død, hvor meget mere blev så ikke opnået ved Hans genopstandelse og nye liv, som Han ønsker at dele med os? Hvis Gud end ikke skånede sin egen Søn, hvor meget mere er Han så ikke villig til at give os? Hvor synd forøges, nåde forøges, og Gud bliver endnu mere herliggjort (Rom. 5:20). Han forandrer Akor dalen, et symbol på Israels skamfulde afvisning af Gud, til en håbets dør, hvor Israel en dag skal synge som i de dage da hun kom ud af Egypten (Hos. 2:14,15). Løftet om at rense os fra al uretskaffenhed er virkeligt og meningsfyldt (1 Joh. 1:9).

Anger bliver inspireret af hvad vi løst kan kalde følgeskab. Det er de andres eksempel der i praksis inspirerer, uanset hvor fint vi håndterer emnerne der kommer imellem Gud og os selv. Der er mange kristne som har kæmpet imod og vundet over alkohol; og mange familier som kan bære vidnesbyrd på en måde der vil være hjælpsom for den person der virkeligt og oprigtigt stræber efter overtaget. Og der er mange andre der stadig kæmper kampen. Du kan komme i kontakt med sådan nogle ved at sende en email til info@carelinks.net. Vi garanterer dig fuldstændig, total fortrolighed. A.A. siger, at en måde at nå styrke udenfor dig selv er ved at mødes med folk der kæmper den samme kamp, og få styrke fra dem. Og for nogle virker dette. Men tænk på den endnu større styrke der burde være i at få styrke fra Kristus krop! Meningsfyldt følgeskab med alkoholikeren kræves. Bemærk hvordan Herren gik i følgeskab med syndere for at bringe dem til Ham. I modsætning til hvad vi ville forvente, så ræsonnerede de ikke, at det faktum at Han var villig til at dele bord med dem, betød at de var rene i Hans øjne. Hans nåde og den insisterende, gennemtrængende virkning af Hans personlige hellighed og nådefyldte accept inspirerede dem til at ændre sig. Desværre er mange kristne grupper blevet tilsølet af "skyld ved omgang" syndromet, hvormed en som en alkoholiker ikke må omgås, ellers bliver vi besudlet. Men dette er ikke hvordan Herren var overfor os. Den sårede mand som blev reddet af samaritaneren ligner os alle sammen så meget, slået med synd og efterladt halvt død og nøgen på gaden. Alligvel minder billedet af manden der ligger der meget om alkoholikeren, klædt nøgen og røvet af 'tyvene'

socialt drikkeri, alkoholreklamer, etc. Alligevel tog samaritaneren [= Jesus] ham til kroen og sørgede for hans pleje indtil Han vendte tilbage. Kroen er i virkeligheden kirken; der finder vi den åndelige styrkelse og helbredelse af vores sygdom. Og dette vil fortsætte indtil Herren vender tilbage.

Hvert medlem af kroppen, hvad enten de er alkoholikere eller ej, bidrager til kroppens generelle styrke. Ingen medlemmer kan sige, at de ikke behøver de andre. Kroppen "forøger sig selv" og bygger sig selv op i kærlighed, styrket af næringen fra andre medlemmer (Ef. 4:16). Der er derfor styrke og kraft udenfor os selv inden i Kristus krop. Tragisk som det er, så anskues kroppen af troende, af mange alkoholikere og deres venner som dømmende, udskældende, uden forståelse etc. Alligevel er Skrifterne endegyldigt sande; der er, ja der er virkeligt, styrke, kraft og helbred at finde i Jesu krop. Dette er hvor, hvis fuldstændig fortrolighed gives, der er stor styrke at finde i, at dele ens alkohol relaterede problemer med andre indenfor kroppen. Hvad vi alle behøver er en virkeligt stor lystighed omkring synden at sladre, og synden at være fordømmende. Disse to fælles synder i den kristne kirke afholder os fra at være den gode kraft, eller blot spydspidsen i denne generation, hvilket vi ellers nemt kunne være.

3.4 Det nye liv

Paul påpeger adskillige gange, at vi ændrer status ved dåben. Vi var engang fortabte og håbløst indviklet i syndens verden. Nu er vi frigjort ved at være i Kristus. Men vi har stadigvæk stærke tendenser til at praktisere det gamle liv, selvom vi er i det nye liv af status. Han beskriver egenskaberne ved det gamle liv og opfordrer hans omvendte til at holde op med at leve som var de stadigvæk derude i en fortabt og sprællende verden. Vi skal praktisere hvad vi er blevet gjort til af status af vores nådige Fader. Det faktum at Han anser os for værende i Kristus, som Hans Søns uskyldsrene brud, skal både føles og leves op til af os. Den måde som Han anskuer os på denne måde er en pragtfuld motivering for at leve op til det hele. Kig på hvordan Gud sagde til Israel, at hvis de holdt Hans bud, så ville de være hans "ejendomsfolk" (1. Mos. 19:5). Dette betingede løfte bliver så af Moses henvist til som værende opfyldt- Israel blev Hans "ejendomsfolk" af status selvom de ikke overholdt Hans bud (5. Mos. 7:6; 14:2; Sl. 135:4). Og det samme sprog bliver brugt om os i Det Nye Testamente; vi er på samme måde blevet omdannet ind i Guds kære søns rige, kaldt fra mørke til lys, og erklæret Guds folk. Moses afslutter med at sige at "Og Herren har i dag erklæret, at du skal være hans ejendomsfolk, sådan som han har lovet dig, og at du skal holde alle hans befalinger" (5. Mos 26:18). Bemærk hvad der sker her. Gud sagde, at hvis de var

lydige, så ville de blive Hans ejendomsfolk. Alligevel tæller Han dem som sit ejendomsfolk, selvom de ikke var lydige. Og Han gjorde dette så de ville blive så rørt af denne nåde, at de ville blive lydige.

Her er nogle flere eksempler:

- Galatierne skulle bedes om at gå i Ånden, at blive ført af Ånden, så de udviklede frugterne af Ånden i stedet for kødets arbejder (Gal. 5:16-25). For Paul er kødet livet før dåben; Ånden er livet bagefter. Men galatierne, havende ændret status, levede stadigvæk i kødet.

- I dåben havde efeserne taget den gamle mand af og iklædt sig den nye mand (Ef. 4:22,23 = Rom. 6:6). Men derfor blev de stadigvæk nødt til at afklæde sig den gamle mands vaner- vrede, løgne etc. (Ef. 4:25-28).

- Der er faktisk hele meningen med Romerbrevet 6, det klassiske kapitel om dåb. Det er ikke del af en prædiken af Paul til ikke-troende, der forklarer dem hvad dåb er. Han skriver til døbte troende som er svage i troen, og fortæller dem, at de skal opgive det gamle liv pga. den ændring i deres status som skete med dåben.

- Men før dåben levede vi i mørket; "men nu er I i lys [ved at være døbt] i Herren: lev som lysets børn...i lutter godhed, retfærdighed og sandhed" (Ef. 5:8,9).

- Kolossenserne skulle stadigt "lade dø" ting som utugt, også selvom de havde stoppet dem med dåben (Kol. 3:5 = Rom. 6:6). Alligevel bliver de beskrevet som at de førhen har levet i disse ting, som om de nu, ikke gør dem (Kol. 3:7). Alligevel gjorde de klart disse ting endnu. Igen, Paul siger at de ikke gør disse ting af status, altså i Guds øjne, derfor burde de ikke gøre dem i virkeligheden.

- Vi adlød sandheden "til at have oprigtig broderkærlighed, skal elske hinanden inderligt" (1 Pet. 1:22). Vores lydighed til Kristus sandhed gav os status som de der uforfalsket elsker deres brødre; men dette betyder, siger Peter, at vi hellere må sørge for at elske dem i virkeligheden.

- Vi skal tro på Kristu lys så vi kan blive "lysets børn" (Joh. 12:36); og alligevel er vi af status verdens lys (Mt. 5:14), fordi vi er døbte ind i Jesus, som er verdens lys (Joh. 12:46). Alt hvad der er sandt om Ham bliver sandt om os af status; men vi skal stræbe efter at virkeliggøre gøre dette i praksis.

- Titus skulle lære de kretiske brødre, at fordi de var blevet vasket og genfødt i dåben, derfor måtte de ikke tale ondt om andre, fordi det var i fortiden at de var på den måde (Tit. 3:2-6). Men de opførte sig stadigvæk sådan, selv efter dåben! Og alligevel- de bliver bedt om at huske implikationerne af deres dåb, og at virkeliggøre den status de har opnået foran Gud.

- Efter at have advaret, at de uangrende utugtige og fordrukne ikke vil være en del af Guds Rige, fortsætter Paul: "Sådan var nogle af jer engang, men I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds ånd." (1 Kor. 6:11). Henvisninger til vask, navnet, Jesus, ånden, Gud...alle er uundgåeligt en hentydning til vores dåb ind i Navnet. Fordi de var blevet retfærdiggjort, talt som syndfrie pga. deres dåb ind i Kristus, derfor skulle de:

a) anerkende at deres kroppe var Helligåndens templer, og derfor hædre Gud i ånd og krop

b) anerkende at de ikke er deres egne, at de ikke bare kan leve deres liv som de ønsker

c) opføre sig som de virkelig var smeltet sammen med Kristus

d) lade kraften af Kristu genopstandelse og nye liv arbejde i dem

Korinterne var ganske tydeligt stadigvæk utugtige og fordrukne. Paul siger, at dette er hvordan de plejede at være. Åbenbart mener han at de har fået en ny status- og at de skulle efterleve den i praksis. Men Paul dykker dybere ind i syndens psykologiske selvretfærdiggørelse. De sagde "Kød for maven og maven for kød". Med andre ord, vi har grundlæggende menneskelige lyster og der er måder at tilfredsstille dem. Pauls svar er grundlæggende at hvis vi er i Kristus, så har vi lovet at aflive disse lyster, og at opfylde dem er at opføre sig som om de stadigvæk er i live og har det godt. Videre, med dåben anses vi som om vi er døde for dem; og vi søger at leve det nye liv, givet kræfter af det genopstandne liv som nu er i Herren, hvis krop vi tilhører. Komforten og udfordringerne kommer til kristne alkoholikere endnu i dag: du er vasket, du er helliggjort, du er retfærdiggjort, anset som retskaffen. Tænk tilbage til din dåb. Det var hvad der skete dengang. Prøv nu at leve det liv. Opfør dig som, eller prøv i det mindste at opføre dig som, Gud opfatter dig. Alkoholikeren skal huske, som romerne også behøvede at huske, den kolossale betydning af det faktum at de er blevet døbt. De har et ansvar og også ufattelig ubegrænset mulighed på grund af dette. Mind dem om det. Læg nogle billeder eller påmindelser om deres tidlige dage i Herren omkring i huset. Snak om det...

Frugten af Ånden omfatter mentale attituder som hjælper med at forberede vejen til sand sejr over alkoholen. Direkte konfrontation af vores dybeste frygt- f.eks. at alkoholikeren aldrig stopper med at drikke- kan nogle gange frembringe den direkte modsatte virkning i os; konfrontationen bekræfter lige netop den ting som vi frygter. Hvis en alkoholiker bliver konfronteret direkte og lige op i hans ansigt med problemet af en anden broder eller søster, så vil han nok begynde at drikke igen med det samme. Når først problemet er blevet anerkendt og offeret er ude af benægtelsesfasen, så er det ikke viist at presse på for hurtigt. Dem som lever sammen med alkoholikeren bliver nødt til at forberede vejen en smule, ved at tilskynde [med eksempler i stedet for formaninger] offeret til at bevidst udvikle nogle af følgende åndelige egenskaber:

Positiv tænkning

Alkoholikeren og hans / hendes familie bliver nemt fanget i kæmp- eller-flygt syndromet. At overvinde dette problem ser umuligt ud; den eneste mulighed ser ud til at være at flygte længere væk. En tro på Guds sandhed, uanset hvor svag, giver os muligheden for, at i det mindste at opnå en grad af simpel positiv tænkning. I Filipperbrevet 4:8 fremhæver Bibelen i det klareste sprog: "I øvrigt, brødre, alt, hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er ret, hvad der er rent, hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, kort sagt: det gode og det rosværdige, det skal I lægge jer på sinde.". Prøv at være positiv omkring emner som ikke er relaterede til alkoholproblemet; søg engagement i Herren's arbejde på måder som vil hjælpe dig til at overvinde din forståelige besættelse af alkoholproblemet som omgiver dig.

Kontrol med følelser og handlinger

"En åben by uden mur: en mand uden selvbeherskelse." (Ordsp. 25:28). Denne person vil være sårbar og ofte blive drevet til negative følelser. Følgen er som beskrevet i Galaterbrevet 5:19-21- de medfølgende problemer inkluderer utroskab, seksuel umoralskhed, had, stridigheder, jealously, vredesudbrud, egoiske ambitioner, misundelse og fuldskab. For at kontrollere sine følelser bliver alkoholikeren nødt til at lære igen at være i stand til at genkende og identificere dem- efter måske årevis af besættelse med alkohol hvor personlige følelser bliver irrelevante. Alkoholikeren mister grebet om sig selv. Diskutér med alkoholikeren hvordan de føler og du vil få simple svar som "jeg har det ikke godt"; men udover det er de ikke i stand til at forklare sig. Tålmodig venten på deres svar skal medføre at de definerer disse mere klart.

Fokus på Jesus

Vi skal alle opfordres til et klart fokus på personen Jesus. "I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus" (Fil. 2:5); "Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft." (Fil. 4:13). Livet i Kristus drejer sig kun om at udvikle nye mentale vaner: "For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed." (2 Tim. 1:7).

Intimitet med andre

Alkoholikere er grundlæggende ensomme mennesker. "...Men ve den, der er alene! Hvis han falder, er der ingen anden til at hjælpe ham op." siger Prædikerens bog 4:10. 1700-tals poeten John Donne havde en relateret tanke: "Ingen mand er en ø". Broderskab, meningsfyldt broderskab, med andre blev skabt af Faderen. Det er Hans vej for os. Gud designede os til at behøve andre mennesker: "Gud Herren sagde: »Det er ikke godt, at mennesket er alene." (1. Mos. 2:18). Det er muligt at de følelsesmæssigt støttende venner og familie ikke er dem som kan opfylde alkoholikerens behov. Men der kan ikke være nogen tvivl om at der er en utrolig terapeutisk værdi i at tilstå vores fejl til hinanden (Jak. 5:17))- styrken og muligheden af hvilken er fortyndet hvis en gruppe forfalder til sladder og mistillid. Vores behov for andre er ikke kun Bibelsk bekræftet: "Hvad sker der hvis vi ikke har nogle tætte personlige venskaber? Budskabet der kommer klart og tydeligt frem af videnskabelige beviser siden midten af 1970erne er, at have en rimelig mængde og en rimelig kvalitet af venskaber er essentielt for mental og fysisk velvære." (10). Det er til tider svært for alkoholikerens familie at acceptere at han eller hun muligvis er ensom- fordi de giver støtte der er dyr for dem selv, og er 'der altid' til at rydde op i rodet. Men at anerkende alkoholikerens behov er ikke på nogen måde en indrømmelse af, at du har fejlet; det er blot en realistisk anerkendelse af et behov. At genfokusere offeret på andre vil af sig selv føre dem ud af den selvcentreredehed som alkoholismen er. De bedste venner ville, selvfølgelig, være brødre eller søstre som selv har kæmpet den samme kamp og har overvundet alkoholisme. 2 Kor. 1:6 siger, at hvis vi lider af et eller andet, så kan vi trøste andre som har de samme lidelser. På lignende måde behøves stærke bånd at blive bygget mellem lidende familier; og dette vil kun være muligt med en grad af åbenhed. Men dette bliver der selvfølgelig kæmpet imod hvis vi svinger andre ved at sladre om deres indrømmelser til os i broderskabet.

På nuværende tidspunkt er det følgende vidnesbyrd fra en søster måske hjælpsomt:

"At genfokusere offeret på andre kan være et virkeligt vanskeligt trin for den (afhængige) familie. Det kan være skræmmende at stole på, at en tredje person ikke vil skade den allerede skadede og

sårede alkoholiker. En rådgiver vil af behov bygge et virkeligt tæt og intimt forhold med alkoholikeren, og det kan få partneren til at føle sig truet ... hemmelighederne, problemer med forsøg og afhængighed indenfor forholdet kan skabe et stærkt, dysfunktionelt og åndeligt ødelæggende forhold mellem alkoholikeren og den afhængige partner, og forholdet med en rådgiver eller anden støtteperson vil true dette dysfunktionelle bånd. Derfor vil den medskyldige partner også føle sig ude af control og kan nemt ødelægge enhver fremgang, specielt hvis alkoholikeren trækker sig følelsesmæssigt væk under rådgivningen. Jeg ved at jeg blev overrasket over mine egne følelser af frygt og mangel på kontrol da min partner begyndte at få rådgivning for seksuelt misbrug i barndommen og alkoholmisbrug. Jeg talte med rådgiveren for at forsikre mig selv, at han vidste hvad han gjorde og ville være forsigtig med min elskede. Jeg forklarede at jeg alligevel på mange måder følte - når han var i en tilstand - at han var barnet og jeg var moderen, jeg følte lyst til at beskytte ham og var bange for, at han ville blive såret af denne fremmede som han stolede på så intimt. Jeg følte også - selvom jeg ikke bryder mig om at indrømme det (!) - at hvis hans følelsesmæssige afhængighed af mig blev formindsket, så ville hans kærlighed til mig også formindskes. Jeg behøvede sikkerhed for at rådgiveren ikke ville opgive ham, at han ville være omsorgsfuld overfor ham og elske ham igennem det. Men jeg blev nødt til at opgive min forudsatte 'kontrol' over ham og stole på ham, og det var/er svært!".

Væremåder fremmer og gennemtvinger sig selv. Hvis kun alkoholikeren kan blive ført ind i en opadgående spiral, helst indenfor Kristu nærende krop, så er sejren sikker. Blot et enkelt falskt træk med alkohol og man falder hurtigt ind i den nedadgående spiral, langt lettere end det er at komme ind i den opadgående spiral. Dette indebærer at bevæge sig i livet indenfor dem der ikke er alkoholikere. Vi må ikke tage hensyn til kødet (Rom. 13:14)- alkoholikeren bliver nødt til at undgå folk og steder som genstimulerer trangene til alkohol. Med større styrke i helbredelsen, vil antallet af folk og steder formindskes. Et studie fandt at "der er en lineært forhold mellem dødelighed fra alkoholrelaterede sygdomme og friheden af loven der bestemmer tilgængeligheden i landene...tilgængeligheden af alkoholiske drikke forøger mængden af alkoholisme i et givent område" (11). At holde sig væk fra udbuddet af alkohol forøger klart chancen for at overvinde alkoholisme og at undgå at falde tilbage i det. Vi er involveret i en åndelig krig, en kamp for sindet, i hvilken tilstedeværelsen af Guds ord skjult i vores hjerter styrker os imod synd (Sl. 119:11).

3.5 Nådens våben

Et grundlæggende våben i kampen imod alkohol er begrebet nåde. At Gud vil tilgive og rense os og frelse os som en ren gave, uden krav eller manipulation... og hvis vi tror dette, så vil vi ikke være passive, vi vil aktivt svare med nådefyldte og venlige og sande liv til andre. Herren Jesus død bliver vist som et skyldsoffer. Korset er derfor stedet hvor vi skal lægge vores skyld. Vi skal ikke håndtere vores skyld ved at angribe andre, undertrykke skylden og have en forfærdelig følelse om os selv... men vi skal tro at vores personlige skyld er virkelig og faktisk, men er blevet taget væk i Kristus. Tænk på alkoholikerens klassiske væremåde:

Han anklager ["Hvis du elskede mig, behøvede jeg ikke at drikke"]

Truer ["Nævn det ikke for mig igen ellers..."]

Opdigter alibier ["Jeg drak ikke for meget, en eller anden spiffede mine drinks"]

Praler ["Jeg arbejder hårdere end alle de andre. Hvorfor kan jeg ikke slappe af?"]

Undgår ["Hvis du er så retskaffen at du ikke kan lade en fyr tage en drink, så synes jeg at du blot er en hykler"].

Alle disse holdninger og væremåder bliver påvirket af, at forstå virkeligheden af Guds nåde. Alkoholikere håndterer deres skyld ved at undertrykke den, lammende deres følelser; og også ved at projektere deres skyld over på andre ved at give dem skylden og ved at anklage dem. Den ultimative måde at håndtere skyld er igennem Herren Jesus skyldsoffer. Der blev al skyld håndteret på den eneste måde der har ultimativ styrke og betydning. En gyldig erfaring af Kristus vil føre til evnen til at udtrykke følelser, eller i det mindste at kunne nå i kontakt med dem uden at undertrykke dem. Alle alkoholikerens væremåder- opdigtning af alibier, trusler, praleri, undgåelse etc. har alle en effekt på hans familie. Han truer, familien bliver bange; han anklager, de føler sig såret eller skyldige; han bruger alibier, og de føler mistillid. Men også for dem giver en dyb accept af Guds nåde dem styrke til at føle deres egne følelser, ikke at påtage sig falsk skyld, at vurdere situationer og personlige forhold realistisk. Og de vil også igen blive styrket til at have ægte følelser igen, deres egne følelser, følelser guidet af Guds ånd, i stedet for det spind af manipulationer som familiens alkoholiker laver. I dysfunktionelle familier laver den magtfulde person reglerne. Han skaber et familiesystem i sit eget dysfunktionelle billede. Dysfunktionel betyder at systemet virker, det holder ikke op med at virke, men det opererer på en deform og skadelig måde. Ved at blive fyldt med Guds Ånd og en accept af Hans nåde, bliver familien formet efter Guds billede, ikke efter alkoholikerens billeder.

Fordi for dem er Gud den ultimate magthaver, ikke alkoholikeren. Dysfunktionelle alkoholiske familier er baseret på regler- ubevidst, selvfølgeligt. Disse inkluderer:

Alkohol er ikke den virkelige kilde til familiens problemer

Alkoholikeren er ikke den ultimativt ansvarlige

Status quo skal bibevares for enhver pris

Ingen må diskutere med andre indenfor familien eller udenfor familie hvad der foregår

Ingen må sige hvad de virkeligt føler

Disse regler skal brydes og erstattes.

Den ultimative effekt af at kende Kristus er, at kende vores frihed til at vælge, til at vælge liv eller død ved at vælge at acceptere eller afvise Ham, den eneste ultimative kilde til liv og frihed. Som alkoholismen udvikler sig bliver mindre og mindre i livet et spørgsmål om at vælge. Alt drejer sig om valget at fortsætte med at drikke eller at stoppe. Dette bliver til et valg mellem liv og død- og kun ganske få folk ser liv:død spørgsmålet så klart. Alkoholikeren fremstår som idealet ud fra hvilken man vælger for Kristus. Dette er hvorfor jeg opfordrer alkoholikere til at studere Evangeliet og blive døbt, efter at have forstået det valg de står overfor. At vælge hvad der er af betydning og ikke er af betydning er grundlæggende et åndeligt valg- og dette er hvorfor kun accepten af en "højere magt", for mig, Kristus i 'kristendom', kan føre til en endegyldig helbredelse af den alkoholiske familie. På samme måde er et fokus på den virkelige person Jesus, et 'menneske', en person, nu i Himlen, som engang var her på Jord og helt sikkert kommer igen... dette er svaret på alkoholikerens egocentriske sind, et sind som får ham til at være 'følsom' overfor folk, så han bliver provokeret ved den mindste antydning, og svælger i urimelig selvmedlidenhed.

Alkoholikere er således faktisk nærmere til Gud end mange af os. Jellineks klassiske studie af alkoholisme fandt at "I mange stofmisbrugere, omkring 60%, udvikler der sig nogle svage religiøse lyster efterhånden som rationaliseringerne bliver svagere"(1). Hvad vi forsøger at gøre er, at gøre brug af dette ved at sætte alkoholikeren i kontakt med det 'religiøse' budskab om nåde som der er i Herre Jesus. I min store erfaring i at prædike Kristus i Europa, er det rationalitet som holder i det mindste det europæiske sind fra at komme til Ham. Og dette er sandsynligvis sandt i andre kulturer i vores moderne verden. I alkoholikeren bliver denne trang

til at rationalisere alting dog formindsket- og den kristne rådgiver og familie skal udnytte dette faktum. Sand kristendom overbeviser os alle om synd, om vores skyld foran Gud. Det blev engang tænkt at alkoholikere kun kunne blive hjulpet hvis de blev tilladt at nå 'den dybeste bund'. Men overbevisningen om synd og nødvendigheden af den position som et møde med Kristus skulle medføre kan skabe en krise, en "høj bund" som AA kalder det, som kræver radikale ændringer før alkoholikeren faktisk rammer den dybeste bund, med al den skade dette medfører.

Notater

(1) Jellinek, *The Disease Concept Of Alcoholism* (New Haven, USA: College And University Press, 1960) s. 130.

4. Efter sejren

Som og når din elskede helt stopper drikkeriet, er dine problemer måske ikke helt ovre. Overvej dette mærkelige men statistisk sande fænomen: Et relativt stort antal partnere byder deres ex-alkoholiske partner tilbage til familielivet. Han eller hun forbliver ædru. Men de... forlader den tørlagte partner og gifter sig med...en anden alkoholiker. Hvorfor og hvordan kan dette være? I løbet af den alkoholiske periode har partneren [specielt kvinder] haft fuldstændig magt. De har været nødsaget til at træffe beslutningerne, uden hensyn til alkoholikeren. De ved bedst. De er i en ekstraordinær magtposition i forholdet. Når alkoholikeren bliver tørlagt, vender forholdet tilbage til hvad det var før- et bånd mellem ligestillede, uden manipulation, uden overlegenhed, uden foragt for hinanden. Og dette er utroligt svært. Implikationerne af at tilgive alkoholikeren skal simpelthen tænkes igennem. Det er svært, virkelig svært. Og igen, broderskab med andre som har været igennem det samme vil være af stor hjælp.

Lignelsen om den ældre bror skal tænkes godt igennem. Måske dette var den grundlæggende besked som lignelsen gav. Den ældre broder var grundlæggende jealous og fuld af selvmedlidenhed. Han følte at hans års tålmodig lydighed [hvor han helt sikkert overvurderede sin egen retskaffenhed!] var blevet fuldstændigt glemt blot fordi den ødsle søn var vendt hjem. Han tilgav ingenting- han snakkede løs om hvordan den ødsle søn havde spildt sin fars levebrød på horer. Hans broders tidligere synder overskyggede alt i hans sind, selv efter at hans bror klart havde omvendt sig. Og resultatet var tragisk- han ønskede ikke længere at være en del af sin faders broderskab. Altsammen fordi han ikke ville virkelig tilgive.

5. Konklusioner

Før eller siden vil alle involverede spørge spørgsmålet: Hvorfor mig? Hvorfor er jeg en alkoholiker...hvorfor er det min skæbne at leve med en alkoholiker? Uden accept at Gud ikke kun virkeligt findes men har en alvorlig, stærk plan for at manifestere sig selv i os, og at alle aspekter af vores liv bliver styret hen til at ultimativt tillade dette, disse spørgsmål forbliver tragisk ubesvarede i mange ikke-troende sind. Jeg er overbevist om at en retfærdig Gud ultimativt ikke vil prøve nogle af Hans børn mere end andre. Vi må hver især løfte korset. Uanset hvor mange gange vi snubler og falder imens vi bærer det- og selv vores Herre gjorde dette i Hans sidste vandring til Golgata- vi skal domineres af billedet af korsbærende disciplin efter Ham. Vejen, stien, kanalen som hver af os bliver givet af vores Herre er forskellig. For nogle er det alkohol; for andre, at leve med ægteskabelig utroskab, narkotika, fysiske eller psykiske handicap. Og således fortsætter listen, som og hvis vi kunne se hver enkelt af Guds børns private udfordringer. Vi har hver især vores egen vej til korset, til den tilstræbte imitation af Kristus som vi ubenægteligt, uundgåeligt er kaldet til.

Som min ven Steve Johnson engang sagde til mig, da vi mystificeret af hændelser kørte igennem snedækkede marker i Letland: "Det er processen, ikke produktet". Eller som en anden kær ven John Stibbs sagde til mig midt i en personlig tragedie i en forstad i Australien, da vi sad sammen på en dampende Brisbane veranda: "Det er rejsen, ikke målet". Som Gregory af Nyssa sagde i hans Moses liv: "Dyd opdages ikke så meget i opnåelsen som i forsøget, kampen, at deltage i løbet". Ultimativt er pointen ikke om dit familiemedlem ophører med at drikke eller ej. Det er din reaktion derpå, som forbereder dig til det endegyldige mål Guds Rige. Og dette er det ene slutpunkt som er af ultimativ konsekvens, svært som det er at forstå, at vi lever vores liv i en verden opsat på personlig lykke lige nu og her. Jeg ved at det ser ud som om Gud er uretfærdigt fjern fra dig i disse kriser. Prøv at fange Manoa's ånd, som så meget ønskede at Gud greb direkte ind ved at sende en engel og fortælle ham hvad han skulle gøre med sin søn Samson. "Herrens engel viste sig ikke mere for Manoa og hans kone. Da forstod Manoa, at det var Herrens engel" (Dom. 13:21). Det var selve fraværet af Guds direkte tilsynekomst i hans liv der til sidst overbeviste Manoa at han havde et fuldgældigt forhold til Ham. Må du også vide dette sandt for dig, som så mange andre har. Herren Jesus havde en måde at blidt vende kommentarer og spørgsmål tilbage på den person der sagde dem, og med at omdefinere de udtryk der blev brugt. En mand fortalte engang Ham at han ville følge Ham "hvor du end går", altså til et hvilket som helst endemål som vejen måtte føre til. Herren svarede at Han ikke havde et sted

at lægge sit hoved. Med andre ord, det er det at følge Ham som vi skal fokusere på, i stedet for hvor hårdt et eller andet muligt fremtidigt offer kan være. Det er vejen, ikke målet der er vigtigt (Matt. 8:19-21).

Jeremias så sit elskede folk blive opslugt af resultaterne af deres egne handlinger og holdninger. Han erkendte at det kun er pga. Guds nåde at der var nogle tilbage. Jeremias takkede Gud: "Herrens troskab er ikke hørt op, hans barmhjertighed er ikke forbi, den er ny hver morgen; din trofasthed er stor. Jeg siger: Herren er min lod, derfor venter jeg på ham. Herren er god mod den, der håber på ham, mod det menneske, der søger ham." (Klages. 3:22-25).

Bilag 1: De 12 trin

1. Vi indrømmede at vi var magtesløse overfor alkohol- at vores liv var ude af kontrol.
2. Vi begyndte at tro at en magt større end os selv kunne gengive os sundheden.
3. Vi besluttede at lægge vores viljer og vores liv over til Guds omsorg som vi forstår Ham.
4. Vi lavede en søgende og frygtløs moralsk optælling af os selv.
5. Vi indrømmede til Gud, til os selv og til et andet menneske præcist hvad vi har gjort forkert.
6. Vi var fuldstændigt klar til at Gud fjernede alle disse fejl i vores karakter.
7. Vi bad ydmygt Ham at fjerne alle vores fejl.
8. Vi lavede en liste over alle de personer vi har skadet og blev villige til at forbedre os overfor dem alle.
9. Vi forbedrede os direkte overfor sådanne folk hvor muligt, undtagen hvor at gøre sådan ville skade dem eller andre.
10. Vi fortsatte med at gøre personlig optælling, og når vi tog fejl indrømmede vi det med det samme.
11. Vi søgte, igennem bøn og meditation, at forbedre vores bevidste kontakt med Gud sådan som vi forstår Ham, kun bedende om viden om Hans vilje for os og styrken til at gennemføre den.

12. Efter at have haft en åndelig oplevelse, som en følge af disse trin, prøvede vi at videregive dette budskab til alkoholikere, og at praktisere disse principper i alle vores gøremål.

Bilag 2: Nogle kristne resourcer

Anonym email kontakt med andre kristne alkoholikere og deres familier: info@carelinks.net

Østeuropa / russisktalende rådgivning [også på engelsk]: a.k. 90, Riga 1007 LATVIA; P.O. Box 3034, South Croydon, Surrey, CR2 0ZA ENGLAND

Carelinks Ministries www.carelinks.net

Bilag 3: Nogle råd for rådgivere af alkoholikere

- Vær ikke så opsat på "success". Du er for magtesløs i dette- kun tro på den "højere magt" og accept af Hans veje kan medføre helbredelse.
- Forsøg ikke at få alkoholikerens godkendelse. Alkoholikeren vil, ofte ubevidst, søge at hive dig 'indenbords' og vil flette dig ind i hans spind af manipulationer.
- Forsøg at undgå at kun rådgive alkoholikeren. Prøv med alle midler at få hans familie eller mindst en anden alkoholiker involveret.
- Prøv at forstå alkoholikerens og hans families rigtige følelser- ellers ser og håndterer du kun deres forsvar.
- Kun med total ærlighed fra dig, kan du håbe på at få den ærlighed du søger fra alkoholikeren. Ethvert misforhold mellem dine ord og dine handlinger vil medføre at alkoholikeren føler sig retfærdiggjort i at leve et liv som har samme misforhold. Du skal være en ideal autoritet.
- Giv ikke efter for krav om nemme svar.
- Hav jævnlige sessioner; tillad ikke familien eller alkoholikeren at ringe til dig når som helst i døgnet.

- Tillad ikke at du bliver udnævnt til dommer eller liniemand i de endeløse familieskænderier som udspiller sig i alkoholiske familier.

- Tillad ikke at du ender op med at være en hjælper ved at du hjælper alkoholikeren ud af konsekvenserne af han eller hendes handlinger.

- Skjul dig ikke bag falsk professionalisme, sprog etc. Det er ikke et spørgsmål om 'os og dem'- mange alkoholikere og deres familier er ikke ignorante mennesker, og er ofte overraskende bevidste om mange principper af psykoterapi. Du vil også lære af erfaringerne med at rådgive, og du bør være ydmyg nok til at stå ved det.

- Husk at alkoholikeren og deres, til tider umulige, familie alle er vidunderlige, unikke mennesker. Hver af dem blev unikt skabt af Gud, og vil aldrig nogensinde blive genskabt noget sted, nogensinde, i hele universet. Behandl dem som om de er mennesker skabt i Guds billede.

Notater

(1) Caroline Knapp, "The Glass Half Empty", The New York Times Magazine (9 May 1999), s. 19.

(2) Jean Kinney & Gwen Leaton, Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information (St Louis: Mosby, 1995) s. 21. Dette er en uvurderlig kilde til statistikker og fakta om alkoholisme.

(3) Det mest bibelske forsøg på at retfærdiggøre total afholdenhed, som jeg endnu har set, er Peter Masters, Should Christians Drink? The Case For Total Abstinence (London: Wakeman, 2001). Men selv dette, i mine øjne, formår ikke at endegyldigt afslutte sagen bibelsk. Jeg bliver nødt til at overlade det til en personlig samvittighedsbeslutning.

(4) Jorge Valles, Social Drinking And Alcoholism (Texas Alcohol And Narcotics Educations Council, 1965) s. 14.

(5) Darryl Inaba & William Cohen, Physical And Mental Effects Of Psychoactive Drugs (Ashland, OR: C.N.S., 1993), s. 135.

(6) Roy Hatfield, "Closet Alcoholics In The Church", Christianity Today, 18 August 1981 s. 28.

(7) Dette bliver behandlet og dokumenteret i nogen grad i Andre Bustanoby, The Wrath Of Grapes (Grand Rapids: Baker, 1987).

(8) Jean Kinney & Gwen Leaton, *Loosening The Grip: A Handbook Of Alcohol Information* (St Louis: Mosby, 1995) s. 21.

(9) For en fin og bevægende beskrivelse af en kristens redning fra alkoholmisbrug, se den spændende, nervepirrende beretning af broder Peter Bayliss i *The Perils Of Drug And Alcohol Abuse* (Birmingham: Care Group Publications).

(10) Paul Martin, *The Healing Mind*, 1997, s. 157.

(11) K.M. Magruder, "The Association Of Alcoholism Mortality With Legal Availability Of Alcoholic Beverages", *Alcohol And Drug Education*, 1976.